

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

15. ČÍSLO / XX. ROČNÍK

11 Kč • 0,50 €

15. DUBNA 2012

Z obsahu:

**Jsi blahoslavená,
že jsi uvěřila**

Homilie Benedikta XVI.
v Santiago de Cuba
27. března 2012
- strana 2 -

**Nic tak nehledám
jako možnost
prokázat milosrdenství**

Urs Keusch
- strana 4 -

**Výzva
Matky Milosrdenství**
- strana 5 -

**Utonulý symbol
20. století**
Aldo Secchi
- strana 6 -

**Ježíšova poselství
P. Ottaviovi
Michelinimu (37)**
- strana 8 -

**Anna Maria Taigi, žena,
matka, mystička
(dokončení)**
Marino Parodi
- strana 9 -

**Rozumem nadaný duch,
nebo pouhá příroda?
(dokončení)**
Norbert Clasen
- strana 10 -

Svatý Alois Scrosoppi (6)
- strana 12 -

Milosrdná Panna z El Cobre, patronka Kuby

Všemohoucí Bůh se jako Otec milosrdenství a Bůh veškeré útechy projevil již tím, že si nás vyvolil od věčnosti, ještě dříve než pro nás stvořil svůj svět, abychom byli před jeho tváří svatí a neposkrvnení, plní lásky. Rozhodl se k tomu, i když věděl, že od samého počátku budeme na jeho lásku a dobrotu odpovídat nikoliv láskou, ale zlobou a hříchem. Tato předvídaná

Editorial

milosrdenství je jeho cesta, jak nás chce získat definitivně pro sebe, abychom spočinuli na jeho Božském Srdci a již nikdy se od něho neodloučili. Jen tehdy může platit o našem hříchu, že je to „felix culpa“, vina, která se obrátila v naše štěstí, protože nás i při nezaslouženém odpuštění přivedla k lásce, a to je to jediné, po čem Bůh tak touží. Pokud ho totiž nemilujeme, nemůže nám dát nic ze svých nekonečných darů a především nám nemůže dát sám sebe, protože je Láska. Bez lásky mu nejsme podobní, a proto nemáme u něho místo. Bůh zůstává jen v tom, kdo zůstává v lásce. Jak říká svatý Jan, vyvrcholení lásky je v naší radostné důvěře, s jakou čekáme na den soudu, jestliže i my jsme zde na světě takoví, jaký je Kristus. Jedině podle naší lásky na nás Pán pozná, že patříme k němu. Kdo miluje Boha, miluje i toho, komu on dal život, koho Bůh miloval a za něho se obětoval.

Je to velmi citlivá otázka, na kterou Pán opakovaně poukázal za svého pobytu mezi námi i ve svých zjeveních omilostněným duším. I farizeji Šimonovi, který neměl o Pánu to nejlepší mínění, bylo jasné, že ten, komu se dostane od Pána odpuštění, bude ho více milovat. Podobně i o nemilosrdném služebniku naopak upozorňuje, jak zvrácený a odsouzeníhodný je ten, kdo to nepochopil a sám takto nejedná. Tuto „odpověď“ na projev milosrdenství vložil Stvořitel přímo do naší přirozenosti, a tak si otevřel cestu, jak využívat i naší hříšnosti k tomu, aby rostla naše vděčná láska a oddanost k jeho otcovské dobrotivosti. Hříšníci, kterou farizej tak odsuzoval, Ježíš neodsoudil, ale přijal milosrdně jako kající, aby se stala až do skonání světa názorným příkladem, k čemu směřuje jeho milosrdenství: aby probudilo naši bezmeznou lásku. Jak zjevil Ježíš svatě Kamile Battistě Varano, bývalá hříšnice Marie Magdaléna byla po Panně Marii ženou, která ho nejvíce milovala, a proto také nejvíce trpěla jako svědkyně jeho umučení (viz Světlo č. 13/2011, str. 7).

V tomto duchu je třeba pohlízet na smysl Božího milosrdenství. Není to žádná blahosklonnost, která jen zavírá oko a přehlíží zlo, jako by se nic ne-

stalo. Úmysl, s jakým si nás Bůh od věčnosti vyvolil a stvořil, se nikdy nezměnil a nezmění: obdrželi jsme bytí, tedy existujeme proto, abychom byli před jeho tváří svatí a neposkrvnení, plní lásky. Jestliže nás pro naši nevěrnost ihned nezatratil, jak zasluhujeme, je to proto, abychom si tím živěji uvědomili, ocenili a prožili, jak nás

miluje, a odpovídědí o to vděčnější a opravdovou láskou. Jeho milosrdenství je jeho cesta, jak nás chce získat definitivně pro sebe, abychom spočinuli na jeho Božském Srdci a již nikdy se od něho neodloučili. Jen tehdy může platit o našem hříchu, že je to „felix culpa“, vina, která se obrátila v naše štěstí, protože nás i při nezaslouženém odpuštění přivedla k lásce, a to je to jediné, po čem Bůh tak touží. Pokud ho totiž nemilujeme, nemůže nám dát nic ze svých nekonečných darů a především nám nemůže dát sám sebe, protože je Láska. Bez lásky mu nejsme podobní, a proto nemáme u něho místo. Bůh zůstává jen v tom, kdo zůstává v lásce. Jak říká svatý Jan, vyvrcholení lásky je v naší radostné důvěře, s jakou čekáme na den soudu, jestliže i my jsme zde na světě takoví, jaký je Kristus. Jedině podle naší lásky na nás Pán pozná, že patříme k němu. Kdo miluje Boha, miluje i toho, komu on dal život, koho Bůh miloval a za něho se obětoval.

Plodem milosrdenství nemůže být proto ještě větší troufalost, která spoléhá, že Bůh se alespoň v poslední chvíli nad námi přecej smiluje. Na to, že odpustí tomu, kdo se na něho obrátí s kající prosbou o odpuštění, se jistě můžeme spolehnout. Ale na co se spolehnout rozhodně nemůžeme, jsme my sami; že v pravou chvíli budeme opravdu schopni takové upřímné kající prosby. Naš Nepřítel, který využívá všech prostředků, aby bagatelizoval hříšné myšlenky, slova a skutky, ke kterým nás ponouká, postará se také, aby nám i naše slabosti právě

Dokončení na str. 7

Jsi blahoslavená, že jsi uvěřila

Homilie Benedikta XVI. v Santiago de Cuba 27. 3. 2012

Drazi bratři a sestry! Děkuji Bohu, že mi umožnil přijít k vám a uskutečnit tuto vytouženou cestu. (...)

První mše svatá, kterou mohu při své návštěvě slavit, spadá do rámce mariánského jubilejního roku, který byl vyhlášen ke cti Milosrdné Panny z El Cobre, patronky Kuby, u příležitosti 400. výročí nalezení milostného obrazu a jeho přítomnosti v této požehnané zemi. Vím velmi dobře, s jakými obětmi a s jakou odevzdaností bylo toto jubileum připravováno zvláště z duchovního hlediska. Velmi na mě zapůsobilo, když jsem se dověděl, s jakým nadšením byla Maria mnoha Kubánci pozdravována a vzývána při svém putování po všech koutech a místech ostrova.

Nejvýznamnější události kubánské církve dodává neobyčejného lesku svátek, který dnes slaví univerzální církev: Zvěstování Páně Panně Marii. Vtělení Božího Syna je skutečně ústřední tajemství křesťanské víry a Maria v něm zaujímá přední místo. V čem spočívá význam tohoto tajemství? A jaký význam má pro náš konkrétní život?

Podívejme se, co to znamená vtělení. V evangeliu svatého Lukáše jsme slyšeli slova anděla k Marii: *Duch Svatý sestoupí na tebe a moc Nejvyššího tě zastíni. Proto také dítě bude nazýváno svaté, Syn Boží.* (Lk 1,35) V Marii bude přebývat Boží Syn, a tak se naplní slova Izaiášova proroktvi: *Hle, panna počne a porodí syna a dá mu jméno Emanuel, tj. Bůh s námi.* (Iz 7,14) Ano, Ježíš je vtělené Slovo, je to Bůh s námi, který přišel, aby přebýval mezi námi a sdílel naše lidství. Svatý apoštol Jan to vyjadřuje takto: *A Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi.* (Jan 1,14)

Výraz „stát se tělem“ poukazuje na konkrétní uchopitelnou lidskou skutečnost. V Kristu přišel na svět skutečně Bůh, vstoupil do našich dějin a přebýval mezi námi. Tak se naplnila hluboká lidská touha, aby se svět stal skutečně domovem pro člověka. Naopak, jestliže je Bůh z něho vyloučen, svět se změní v místo pro něho nehostinné a současně se zmaří pravé povolání stvoření, totiž být prostorem pro smlouvu, pro „ano“ k životu mezi Bohem a lidstvem, kterým mu ono odpovídá. A tak se stala Maria svým bezvýhradným „ano“ k Pánu první z věřících. Přitom musíme při rozjímání o tajemství vtělení stále obracet svůj pohled k Marii, abychom viděli, plní úžasu, vděčnosti a lásky, že se Bůh mohl spolehnout při svém vstupu na svět na svobodný souhlas jednoho ze svých tvorů. Teprve od okamžiku, kdy Maria andělovi odpověděla: *Jsem služebnice Páně, ať se mi stane podle tvého slova* (Lk 1,38), začalo věčné Slovo Otcovo svůj život v čase. Je dojemné vidět, jak Bůh nejen respektuje lidskou svobodu, ale jak ji, jak se zdá, potřebuje. A vidíme také, že začátek pozemského života Božího Syna je poznamenán dvojím „ano“ k nejsvětější vůli Otce – „ano“ Krista a „ano“ Marie. Tato poslušnost vůči Bohu, který je Pravda, otevírá bránu světa pro spásu. Bůh nás totiž stvořil jako plod své nekonečné lásky. Žít podle jeho vůle je tedy cesta k tomu, abychom našli svou vlastní identitu, pravdu svého bytí, zatímco naše odloučení od Boha nás vzdaluje od sebe samých a vrhá nás do prázdnoty. Poslušnost víry je pravá svoboda, pravé vykoupění, které nám dovoluje, abychom se spojili

Dokončení na str. 11

Vstup s Janem do Večeřadla, kde učedníci již třetí den tráví čas bez svého Pána a Mistra. Z jejich tváří i z jejich modliteb můžeš poznat, co se odehrává v jejich nitru. Naplnil je strach, smutek, nejistota a výčitky. Po třech letech, která celá prožívali ustavičně v Ježíšově společnosti, jsou nyní poprvé bez něho a jsou z toho zcela bezradní. V jeho společnosti podlehlí pokušení a dohadovali se, kdo je z nich větší. Nyní, když se ocitli osamělí, bez něho, mají příležitost podívat se sami na sebe a uvědomit si, jak jsou ve skutečnosti slabí, malí a zbabělí. Před týdnem byli plní nadšení, náhle se všechny jejich představy zhroutily. Jsou tak skleslí, že je nedokázala potěšit ani zpráva svatých žen, že Ježíš žije. Prožijev s nimi tuto očistnou noc víry, která léčí duši od svůdného sebezalíbení a nezdravé sebejistoty a připravuje ji tak pro nové, zcela upřímnější a důvěrnější setkání s Pánem. I uprostřed nejtěžší zkoušky udržuj své srdce v pevné jistotě, že Ježíš je věrný, a i kdyby sebevíce otálel, neopouští ty, kteří po něm upřímně touží. Dopouští odloučenost, aby se po ní ještě více přiblížil.

A Pán je zde! Vstupuje zavřenými dveřmi. Jeho oslavené tělo nic nezastaví, před jeho zrakem se nic neskryje. Najde si bezpečně ty, které si vyvolil a zamiloval. Nepřipustí, aby byl zkoušen nad své slabé síly. Přichází v pravý čas, aby s novým světlem přinesl i nové úkoly. Aby prohlédl nejen jejich zrak, ale především srdce, musí se především zbavit všeho toho, co je zatím tak svazuje. Do jejich nitra se musí vrátit božský dar pokoje. Pokoj je brána k setkání s Bohem. Když je před časem vyslal na první misijní cestu, uložil jim, aby nejdříve všude, kam přijdou, rozdávali pokoj, a velmi mu záleželo na tom, aby všichni, kterým tento pokoj přinesou, ho také přijali. Nyní On sám je oslovuje tímto uzdravujícím pozdravem: *Pokoj vám*. Ten pozdrav platí i tobě. Přijmi Ježíšův božský dar, který jako balzám vytéká z jeho svatých ran, aby hojil nemoci nepokoje a strachu. Pohled na jeho rány, které ještě nedávno vyvolávaly úděs a lítost, jak je zahojila Boží sláva a proměnila jejich bolest na zdroj světla, pokoje a radosti. Takové je ovoce utrpení a ran poslušně přijatých podle Otcovy vůle. Pokloň se jim v hluboké úctě a vděčnosti.

„*Pokoj vám!* Buďte klidní. Dílo, pro které jste opustili všechno, pokračuje. Podívejte

se dobře: *Jsem to já*. Jsem s vámi a vy jste se mnou.“

Na tomto místě při Poslední večeři začalo první kněžské svěcení. K jeho dokončení bylo zapotřebí nejdříve definitivně zrušit dlužní úpis za hříchy světa. Ježíš ho splatil cenou své krve, a nyní tedy přišel skrze vodu a krev dokončit svůj obřad Velekněze. Jeho

milosrdné Srdce nemá ani pomýšlení na to, aby jim připomínalo jejich zbabělost a nevíru, ale takřka se svatou nedočkavostí jim předává svůj největší dar – posílá své vyvolené tak, jako jeho poslal Otec,

aby i oni jeho jménem chodili, dobře činili, uzdravovali nemocné, odpouštěli hříchy, trpěli a umírali za spásu světa. Když řekl ochrnutému: „Odpouštěj se ti hříchy“, farizeové to pokládali za rouhání. Abys však nyní věděl, že Syn člověka má moc odpouštět hříchy, dechl na apoštoly a spolu s darem Ducha Svatého jim předává svou božskou moc odpouštět hříchy. *Chápete, co jsem vám učil?*⁽¹⁾ Můžeš to pochopit? To byl důvod, pro který se nechal zajmout, ponížít, zbičovat, ukřižovat, probodnout kopím a uložit do hrobu. Šlo mu o to, aby až do konce všech časů všichni, kdo opustili Boha, mohli opět *vstát a jít ke svému Otci*⁽²⁾.

Tito první Ježíšovi kněží se nejdříve museli sami přesvědčit o své lidské slabosti a hříšnosti, aby se nyní mohli stát hodnými správci Božího milosrdenství a dobroty. Až začnou štědře rozdávat svěšené Boží dary a pohoršení Kristovi nepřátelé se budou ptát: „*Či mocí nebo čím jménem to děláte?*“, budou moci odpovědět tak, *aby to věděli všichni: „Ve jménu Ježíše Krista z Nazareta, kterého vy jste ukřižovali, ale kterého Bůh vzkřísil z mrtvých.“*⁽³⁾ Nebudou to tedy tito slabí a chybující lidé, kdo tě zbaví břemene hříchů, ale sám Pán. Máš v sobě tolik pokory, abys v nich přijímal samotného Ježíše, nebo tě skepse a nedůvěra svazuje podobně jako Tomáše a trváš na hmatatelných důkazech? Neodpovídá Pán dostatečně tvé povýšenosti a nedůvěře svými ranami, ale především samotnou svou přítomností? Neodmítá tě, sám vychází vstříc tvým požadavkům, aby ses mohl nejen dotknout jeho ran, ale přímo vstoupit do jeho otevřeného Srdce. Troufáš si i zde pochybovat? *Blahoslavení, kteří uvěřili!*

Pokloň se mu v nejhlubší úctě a vyznej: *Můj Pán a můj Bůh!* Děkuj mu za dary jeho milosti a milosrdenství, za dar kněžství, za dar svátosti smíření a dar Eucharistie.

Instituce Božího milosrdenství

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle

Přijměte Ducha Svatého.

Liturgická čtení

1. čtení – Sk 4,32–35

Obec věřících měla jedno srdce a jednu duši. Nikdo neříkal o ničem ze svého majetku, že je to jeho vlastní, ale měli všechno společné. Apoštolové vydávali s velkou působivostí svědectví o zmrtvýchvstání Pána Ježíše a na nich na všech spočívala velká milost. A tak nikdo u nich nežil v nouzi. Kdo měli totiž pole nebo dům, prodávali je a peníze za to stržené přinášeli a kladli apoštolům k nohám. Z toho se pak rozdělovalo každému, jak kdo potřeboval.

2. čtení – 1 Jan 5,1–6

Milovani! Každý, kdo věří, že Ježíš je Mesiáš, je narozen z Boha; každý, kdo miluje Boha Otce, miluje i toho, komu on dal život. Podle toho můžeme poznat, že milujeme Boží děti: když milujeme Boha a plníme jeho přikázání. Láska k Bohu záleží právě v tom, že zachováváme jeho přikázání. Jeho přikázání nejsou těžká, protože každý, kdo je narozen z Boha, vítězí nad světem. A to je vítězství, které přemohlo svět: naše víra. Kdo vítězí nad světem, ne-li ten, kdo věří, že Ježíš je Syn Boží? Ježíš Kristus je ten, který přišel skrze vodu a krev; nejen skrze vodu, ale skrze vodu a krev. A to dosvědčuje Duch, protože Duch je pravda.

Evangelium – Jan 20,19–31

Navečer prvního dne v týdnu přišel Ježíš tam, kde byli učedníci. Ze strachu před židy měli dveře zavřeny. Stanul mezi nimi a řekl: „*Pokoj vám!*“ Po těch slovech jim ukázal ruce a bok. Když učedníci viděli Pána, zaradovali se. Znovu jim řekl: „*Pokoj vám!* Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás.“ Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „*Přijměte Ducha svatého!* Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu je neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“ Tomáš, jeden ze Dvanácti, zvaný Bliženec, nebyl s nimi, když Ježíš přišel. Ostatní učedníci mu říkali: „*Viděli jsme Pána!*“ On jim však odpověděl: „*Dokud nevidím na jeho ruku jizvy po hřebecích a nevložím svůj prst na místo hřebů a nevložím svou ruku do jeho boku, neuvěřím.*“ Za týden byli jeho učedníci zase uvnitř a Tomáš s nimi. Ježíš přišel zavřenými dveřmi, stanul mezi nimi a řekl: „*Pokoj vám!*“ Potom vyzval Tomáše: „*Vlož sem prst a podívej se na mé ruce, vztáhni ruku a vlož ji do mého boku; a nebuď nevěřící, ale věřící.*“ Tomáš mu odpověděl: „*Pán můj a Bůh můj!*“ Ježíš mu řekl: „*Protože jsi mě uviděl, uvěřil jsi. Blahoslavení, kdo neviděli, a přesto uvěřili.*“ Ježíš vykonal před svými učedníky ještě mnoho jiných zázraků, ale o těch v této knize není řeč. Tyto však jsem zaznamenal, abyste věřili, že Ježíš je Mesiáš, Syn Boží, a s vírou abyste měli život v jeho jménu.

Hospodinova pravice tě pozvedla, nezemřeš, ale budeš žít, abys mohl vypravovat o Hospodinových činech.

Toto je den, který učinil Pán!⁽⁴⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Jan 13,12; ⁽²⁾ srov. Lk 15,20; ⁽³⁾ srov. Sk 4,7–10;

⁽⁴⁾ resp. žalm 118.

Nic tak nehledám jako možnost prokázat milosrdenství

Málo katolíků ví, že už před sestrou Faustynou Kowalskou došlo k velkému rozvoji úcty k Božimu milosrdenství. Stalo se tak po první světové válce a vlna se rozšířila z Evropy do USA, Mexika, Kolumbie, Brazílie, Chile, na Madeiru, Aljašku a Cejlon, až do Číny. Tento impuls vzešel od sestry Benigny Consolaty Ferrero (1885–1916) z kláštera sester Navštívení Panny Marie v Como v Itálii. Ježíš nazýval tuto sestru často „apoštolka mého milosrdenství“ a „sekretářka mého Srdce“. Sestra Benigna Consolata zemřela v mladém věku podobně jako Terezie z Lisieux a Faustyna Kowalská. Již několik let po její smrti byly známy stovky případů proseb vyslyšených na její přimluvu a proces blahořečení byl zahájen v roce 1925.

Na výslovné přání mnoha biskupů vyšly její spisy ve statisíkových vydáních a přinesly mnoho požehnaní a naděje celému světu. Mnozí lidé, kteří trpěli strachem před spravedlivým Bohem a hrůzami války, mohli odložit své břemeno a svěřit se do rukou dobrotivého Boha, který o sobě řekl: „*Učte se ode mne, neboť jsem tichý a mám pokorné srdce.*“ (Mt 11,29)

Tyto spisy patřily k oblíbené četbě Faustyny Kowalské a měly na ni velký vliv. V jejím *Deníčku* najdeme doslovné citace z těchto spisů.

Nepochopitelná Ježíšova láska

Přečtěme si některá poselství Benigny Consolaty. Jednou se ptala svého milovaného Pána: „*Co vlastně nacházíš v duších, že se zdá, jako bys bez nich nemohl žít? Jsi přece nekonečně blažený sám v sobě a máš anděly.*“ Ježíš jí na to odpověděl pro tyto spisy typickým něžným způsobem: *Milá Benigno, to, co říkáš, je pravda, všechno je to pravda! Ale také je pravda, že mám lidské srdce a že miluji lidi. Již jsem ti to řekl, ale říkám ti to znovu, abys to zapsala, moje malá sekretářko. Postarám se o to, aby to lidé četli a uvěřili v moji zcela bezmeznou lásku. Lidé jsou moji bratři, ano, jsou to moji bratři.*

Pak čteme zaslíbení jako toto (podobná nacházíme i u sestry Faustyny): *Připravuji dílo svého milosrdenství. Chci nové zmrtvých-*

vstání lidské společnosti, a toto dílo se musí uskutečnit láskou. Na jiném místě řekl Ježíš Benigně Consolatě tato útěchplná slova: Nic tak nehledám jako možnost prokázat milosrdenství. Když musím sáhnout ke své spravedlnosti, je mi, jako bych musel plavat proti proudu; musím si činit násilí. Nacházíme zde také tak povzbudivá slova, jako jsou tato: Napiš, milá Benigno, apoštolka mého milosrdenství, piš, že mým největším přáním je, aby lidé poznali, že jsem sama láska a že ta pro mne největší bolest, kterou mi lidé mohou připravit, jsou jejich pochybnosti o této mojí lásce. Moje srdce se nejen smilovává, nkoliv, ono se raduje tím více, čím více nápravy je mu přenecháno... Volej všude, aby to všichni slyšeli, že mám hlad a žízeň, že hynu touhou, abych našel přístup k srdcím svých tvorů. Přebývám ve svátosti své lásky pro mé tvory, a jak málo o tom vědí a jak málo si toho cení!

Svatá Maria Bernarda

Víme také z osobních zápisů svaté Marie Bernardy Bütlarové, že v posledních dvou letech jejího života pronikly spisy Benigny Consolaty Ferrero až do Cartageny v Kolumbii. Udělaly na ni velký dojem, jak o tom opakovaně hovoří ve svých zápiscích. Nacházela v nich podporu svého vlastního poslání hlásat Boží milosrdenství lidem, jak o to jednou sama prosila Pána: „*Učiň mě poslem své lásky a milosrdenství, abych všem lidem hlásala, jak*

Sestra Benigna Consolata

jsi dobrý.“ Touto láskou a touhou byla Marie Bernarda zcela proniknuta. Nikdy ji neunavilo povzbuzovat své sestry, aby nasadily všechnu svou lásku pro toto dílo záchrany lidí. V jednom sešitu napsala: „*V žáru horlivosti a lásky činite násilí svému Ženichovi, a on vám daruje nesrovnatelně víc duší, než jste se odvážily doufat. Musíte mít velké, široké srdce, abyste dosáhly velkých věcí. Proste ho každý den nejen o několik duší. Ne! Proste o mnoho, velmi mnoho duší! Bojujte o ně v modlitbě a dostanete jich mnoho. Jak je to krásné, když každá nevěsta přivádí denně mnoho duší k Ježíši, Spasiteli, který řekl sestře Benigně: Je mojí největší radostí, když mohu přivést k Otci o největší počet duší.*“

Na tomto příkladu vidíme, že sestra Marie Bernarda se ve svých poučeních odvolává na sestru Benignu, protože ví, že její spisy mnoho biskupů nejen schválilo, nýbrž že je vydatně podporují.

Vzal jsem si za úkol poukázat na tuto zapomenutou „apo-

štolku milosrdenství“, jak ji Ježíš nazývá. Je to škoda, že její spisy dnes jsou téměř neznámé. Patří k tomu nejkrásnějšímu, co je vůbec o Boží lásce známo.

Neděle

Božího milosrdenství

Pán Ježíš nám daroval tuto neděli, *aby nikdo, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný* (Jan 3,16). Slaví se dnes na celém světě a bude jistě pro svůj význam ještě známější. Využijme tento svatý a z celého roku nejvíce milostiplný čas ze všech sil a věnujme mu všechnu svou pozornost.

Na závěr ještě jeden úryvek ze spisů sestry Benigny Consolaty:

Moje Srdce je přeplněné smilováním nejen pro tebe, ale pro všechny.

Brána mého milosrdenství není nikdy zavřená, je jen přivřená. Stačí do ní jen málo zatlačit a otevře se. Stačí na to malé dítě i slabý stařec. Zato velmi pevně je zavřena brána mé spravedlnosti a otvírá ji jen tehdy, když jsem k tomu přinucen. Z vlastního popudu ji neotevírám.

Tento Bůh lásky hledá to, čím svět pohrdá, co odsouvá a nechává na holičkách, totiž ubohé hříšníky. Když je s celou něžností své lásky obrátí, činí z nich vynalézavostí svého milosrdenství mistrovská díla svatosti, nakolik tomu sami odpovídají.

Piš, Benigno, apoštolka mého milosrdenství, piš, že je mým hlavním přáním, aby lidé poznali, že jsem sama láska, že je pro mě velkou bolestí, jakou člověk může připravit mému Srdci, když pochybuje o mé dobrotě.

Moje milá Benigno, staň se apoštolkou mé lásky. Volej hlasitě, aby to všichni slyšeli, že mám hlad a žízeň, že hynu touhou, aby moji tvorové našli ke mně přístup. Čekám ve svátosti lásky na své tvory, a jak málo o tom vědí a cení si toho!

-sks- 5/2012
Překlad -lš-

Výzva Matky Milosrdenství

Ve švýcarském městě Grubu žije žena jménem Maria Myrtha, která již 15 let nepřijímá potravu a při mši svaté prožívá drastickým způsobem muka křížové cesty našeho Pána. Poselství, která přitom přijímá od Bolestné Matky Boží, předává ihned švýcarským biskupům, kteří dosud nevyšlovali žádnou pochybnost ani námitku. Kdo má uši k slyšení, ať poslouchá.

Několik příkladů z těchto poselství:

Moje milované děti, jak strašný nastal zmatek a pronásledování!

Jak jsem vám dříve řekla: Dávejte pozor na znamení času!

Dávejte pozor na znamení, neboť jich bude ještě více!

Kdo nemá víru, ten si bude zoufat! Kdo nemá světlo v duši, utone v temnotách.

Proto vás prosím, moje milované děti: Modlete se za kněžské syny, aby ještě přijali nabízenou milost!

Čas se schyluje ke konci. A Pán se bude ptát: Kde jsou duše, které jsem vám svěřil?

Kolik kněží strhne s sebou duše do záhuby!

Bůh chce, aby žádná duše nebyla ztracena. Vždyť proto umřel na kříži, aby je zachránil!

Moje milované děti, ještě jednou vás volám: Zůstaňte věrní a přijměte kříž, který vám Pán nakládá.

Není těžší, než jaký můžete unést. Ale nést může jen ten, kdo je s Bohem a v Bohu zůstává.

Protože jak jsem vám řekla: **Stane se teď mnoho věcí, které přivedou k zoufalství ty, kteří nemají víru.**

Modlete se za své rodiny.

Modlete se za všechny lidi, aby mnozí našli ještě cestu k obrácení.

Modlete se za věrné kněze a pomáhajte jim, protože to nyní mají těžké. I náměstek Kristův je stále více pronásledován, a to i od svých spolubratří v kněžské službě.

Moje milované děti: Modlete se, ano, modlete se. Čas mých příchodů se rychle chýlí ke konci!

Dnes mám k vám jen několik málo slov.

Ale prosím vás, vezměte si je k srdci a přemýšlejte o nich stále.

V těchto dnech konáte památku křížové cesty vašeho Pána a Vykupitele.

Vy víte, že zrádci pocházeli z řad velekněží.

A jediný zrádce, který ho políbil, pocházel z řad apoštolů!

Moje milované děti!

Dnes vás prosím, modlete se zvláště za Petrova nástupce.

Je obklopen mnoha zrádci v purpuru a ti mu brání ve vykonávání úřadu. Ano, zrádci, kteří obklopují Petrova nástupce, pocházejí z vlastních řad!

A mnoho biskupů dělá totéž.

Také oni brání Petrovu nástupci v jeho službě. I oni jsou zrádci.

Proto se mnoho modlete za Petrova nástupce.

(Poselství z 31. ledna 2012)

Moje milované děti, volám k vám dnes ještě jednou:

Zůstaňte věrní při všem, co nyní nastane, protože kříž se stane těžším. Je třeba odvahy a síly, abyste zachovali věrnost.

Nyní se stanou věci, které přivedou mnoho lidí a mnoho duší k zoufalství. Stůjte při těchto lidech! Buďte světlem, které je povede v temnotách.

A vy, moji milovaní synové kněží, kteří setrváváte ve věrnosti. Já, vaše MATKA, vás budu chránit a povedu vás. Zůstaňte u svého stáda. Ved'te ho, žijte ho, posilujte ho v této temnotě, která nastane.

Ano, moje milované děti:

Bůh je milosrdný, ale také spravedlivý!

A proto vás prosím, moje milované děti, následujte věrně jen ty biskupy a kněze, kteří učí a hlásají věčné pravdy, tak

jak je Bůh dal na počátku a tak jak na věky trvají.

Běda biskupům a kněžím, kteří hlásají jiné evangelium, kteří překrucují slova a učí jinak. Běda těm, kteří následují výzvu Satana, a ten byl prvním, který jednou řekl: „Nechci sloužit Bohu!“, a tak svádí mnoho biskupů a kněží k nesprávnému jednání: „Nemusíte poslouchat Boha, máte svou vlastní nauku. Ta odpovídá dnešnímu světu!“

Moje milované děti: Nyní začne být zle, protože BŮH bude oddělovat plevy od pšenice. A to bude bolet!

Ještě jednou vám říkám: Dávejte pozor na znamení doby. Nebojte se. Já jsem s vámi vždy, když mě prosíte.

Pro všechny kněze, kteří vytrvají ve věrnosti, bude nyní kříž těžší. Ale Já, vaše MATKA, vám slibuji: pomohu vám nést kříž, abyste mohli jednou přinášet Pánu více pšenice.

Nová setba je již připravena. Věrní synové kněží, pomáhajte, aby přinášela mnoho plodů, které se líbí Bohu, a Bůh bude pomáhat, aby pšenice rostla tak, jak On chce.

Ale běda těm, kteří jsou plevy. Budou vrženi do ohně.

Bůh dává milost obrácení. Ta je ještě k dispozici, ale už jen krátký čas!

Jak jsem řekla, očišťování bude bolestné. Ale neopouštějte svou cestu. Zůstaňte věrní, vy i vaše rodiny.

Modlete se za všechny duše. Modlete se za celý svět, který padá do propasti!

Modlete se, aby byly ještě zachráněny duše, které byly svedeny bez vlastní viny nevěrnými kněžskými a biskupy. Běda jim! Zrušili smlouvu s Bohem, když nehlásají jeho nauku, tak jak On ji stanovil, ale mluví jen tak, jak to chce svět.

Modlete se, modlete se, modlete se! Nebojte se. Já jsem rozdrtila hlavu Hada.

(Z poselství v roce 2011)

Z -sks- 4/2012 přeložil -lš-

VE Vatikánu se vyšetřuje únik důvěrných dokumentů

Benedikt XVI. ustanovil komisi, která se bude zabývat unikem důvěrných dokumentů z Vatikánu. Vyšetřování bude probíhat ve všech institucích Svatého stolce, uvedl arcibiskup Angelo Becciu, substitut státního sekretariátu, odkud se v posledních měsících záhadnými cestami dostaly do médií některé dokumenty přísně důvěrného charakteru.

Zástupce kardinála Bertoneho se k záležitosti vyjádřil pro deník L'Osservatore Romano. Rozhovor s ním vedl osobně šéfredaktor deníku, prof. Giovanni Maria Vi-

an. „Benedikta XVI. rmoutí únik důvěrné dokumentace. Jeho každodenní optimismus a vytrvalost je nicméně pro nás všechny povzbuzením,“ řekl arcibiskup Becciu.

Vatikánský představitel nešetří ostrými přívlastky na adresu viníků. Obviňuje je z podlosti a neložnosti. Jedině tak lze totiž nazvat zveřejnění dokumentů, jejichž důvěrný charakter se zavázali zachovávat, řekl představitel vatikánského státního sekretariátu pro L'Osservatore Romano.

-job-

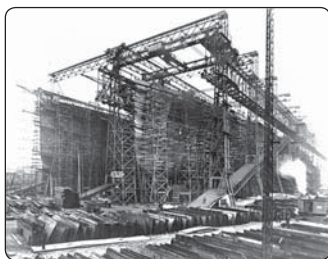
Česká sekce

Vatikánského rozhlasu

Utonulý symbol 20. století

Luxusní plovoucí obr Titanic kolidoval na své první cestě ze Southamptonu do New Yorku s ledovcem a klesl na dno oceánu v noci 15. dubna 1912. Ze 2201 osob na palubě Titaniku, prohlašovaného za nepotopitelnou loď, přežilo katastrofu jen 711, z toho 2/3 pasažérů cestujících v 1. třídě. Žádná jiná lodní katastrofa si nevyžádala tolik obětí jako zkáza Titaniku. Bylo o ní napsáno více než 3000 knih a natočeno 10 dokumentárních filmů. Vrak slavné lodi byl nalezen teprve v roce 1985 v hloubce 3800 m.

Osud Titaniku byl tak fascinující proto, že se zdálo, že od samého počátku směřuje nezadržitelně ke své zkáze. Původně měl vyplout na svou první cestu již 20. března, ale sesterská loď Olympic narazila do válečné lodi Hawke a obsadila dok, ve kterém měl být vypraven Titanic.

Nový termín byl stanoven na 10. dubna. Došlo opět ke zdržení, protože velké vlny za zádi zaoceánského obra způsobily uvolnění lodi New York, která měla v přístavu nakládat uhlí. Jen statečný kapitán vlečné lodi Vulcan zabránil kolizi. Konečně s hodinovým zpožděním vyrazil Titanic na svou první cestu a mnozí to pokládali za špatné znamení. Na vodní cestě, kterou měl před sebou, nechyběly zprávy o pohybu ledovců, ale velení parniku na to nereagovalo, nebo reagovalo s velkým zpožděním. Když nervózní obsluha rádia přístroj vypnula po poslední varovné zprávě, vypnula svůj vysílač i loď Californian, která zastavila svou plavbu jen několik

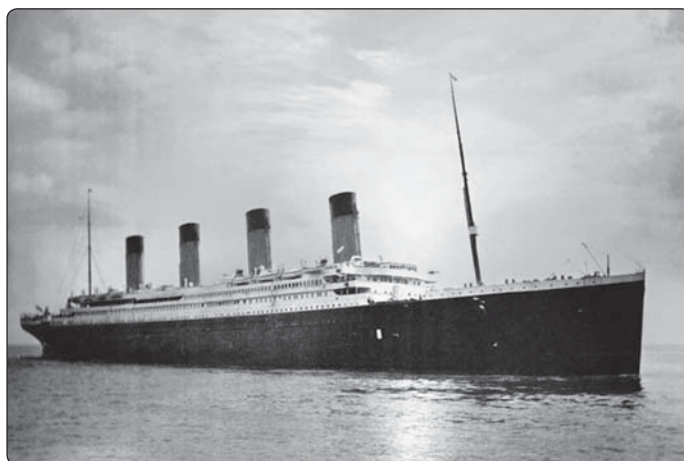
mil od místa budoucí katastrofy. Protože se v pozorovatelně záhadně ztratil dalekohled, byli dva námořníci v bezměsíčné noci odkázáni jen na svůj zrak.

Ale nebyl to jen zákeřný ledovec, který se stal osudným pro 1500 lidí. Takřka nikdo se nezmiňoval o dopisu, který napsal ze Southamptonu do New Yorku jeden zaměstnanec svým příbuzným. „Jsem přesvědčen, že loď kvůli rouháním, kterými jsou popsány její boky, do Ameriky nedorazí. Kapitán Smith údaj-

ně pronášel vyzývavá rouhání ještě během svého posledního oběda. Na stěnách lodi stál nápis, později zatřený lakem: „Toto ani Kristus nepotopí!“

Všechno správně, a přece špatně

Ledovec byl v dohledu, ale pro temné zbarvení nebyl ve tmě k rozeznání. Když jej konečně z můstku ohlásili, udělal velící důstojník všechno správně, a přece chybně. Kdyby byl údajně Titanic narazil do ledovce čel-

KDO NESE VINU NA TOMTO NEŠTĚSTÍ?

Světový tisk obviňoval střídavě kapitána lodi a ředitele společnosti. Neméně výtek šlo na adresu inženýrů a jejich propagandy o nepotopitelném Titaniku. Odsuzovali nezodpovědné ambice dosáhnout rychlostního rekordu v plavbě přes Atlantik. To byl důvod, proč kapitán bezhlavě zvolil kratší cestu oblastí ohroženou ledovci.

Zachránění, z nichž většina ztratila své příbuzné, kteří se do záchranných člunů nevešli, odsuzovala tvrdohlavost a pýchu, s jakou spoléhali stavitelé a posádka jen na lidskou sílu a pohrdali Bohem. Společnost White Star Line vydala heslo: „Postavili jsme tak stabilní, silnou a nádhernou loď, že můžeme svým cestujícím zaručit stoprocentní bezpečnost.“ Stačil však kus ledu a Boží prst, a loď šla neúprosně ke dnu. Anglický ministerský předseda Asquith vyjádřil svůj smutek slovy: „Stojíme tváří v tvář Prozřetelnosti Nejvyššího a události, která ohromuje všechnu lidskou opatrnost.“

Ewig 1-2/98

Vrak Titaniku ležící v hloubce 3800 m byl objeven v roce 1985

ně, mohl těžce poškozený dosáhnout nedalekého kanadského přístavu. Ale rozkaz zněl: „Ostře vlevo a plnou parou zpět!“ Bylo pozdě. Loď při manévru narazila na kru a v boku vznikla trhlinka dlouhá 100 m.

Krátce před půlnocí zařinčely sklenice v baru a v kuchyni padaly z plechů chlebičky. Topiče v podpalubí vyděsil hromový rámus a již se do trupu valila ledová voda.

Major A. Butt, vojenský poradce amerického prezidenta, se však odebral do kuřáckého salonu na partii karet a naposled v životě je zamíchal. Thomas Andrew, stavitel lodí, strnule hleděl na stěnu.

Tak jak byla kolize s ledovcem jakoby připravená neviditelným režisérem, tak probíhal i zbytek katastrofy. Kapacita záchranných člunů byla naprosto nedostačující. Pro 2201 osobu (z toho 109 dětí, z nichž zahynulo 52, všechny ze třetí třídy) bylo k dispozici jen 1178 míst. Tím porušil Titanic zákonné bezpečnostní předpisy. V žádném člunu nebyla mapa ani kompas.

„Blíž k tobě, Bože můj“

Milionářův syn Benjamin Guggenheim a jeho sluha Victor Giglio patřili k cestujícím 1. třídy. Oblékli si záchranné vesty na svůj smoking se slovy: „Když už zahynout, tak alespoň na úrovni!“

Ale 706 vystěhovalců z Anglie mělo jiné myšlenky. Nejdříve vůbec nechtěli nastoupit do člunů. Když se přihlašovali k plavbě, nebylo jim řečeno, že nová největší loď na Atlantiku je nepotopitelná? Že by příroda porazila lidskou techniku?

Nehrál ještě před chvílí orchestru veselé melodie?

Nakonec stačilo nastoupit do člunů jen 711 osob, z toho 192 členů posádky a jen 146 mužských cestujících. Poslední hranou skladbou orchestru byl chorál „Blíž k tobě, Bože můj“.

Ani ne 20 námořních mil od tudy stála loď Californian s vypnutým rádiem. Posádka sice viděla nouzové rakety, ale nereagovala na ně. Později vyšlo najevo, že to byla norská loď, jejíž kapitán měl strach z odhalení, že veze ne zcela legálně ulovené tuleně.

P. Josef Benedikt Peruschitz

Mnoho cestujících se však shromáždilo kolem tří katolických kněží a modlili se růžencem. Německý benediktin P. Josef Benedikt Peruschitz z opatství Scheyern směřoval do USA, aby ve státě Minnesota založil katolické gymnázium. Ale tato loď se stala místem jeho poslední mise. Primici slavil 5. května 1895. Až do svého vyslání do USA zastával ve svém klášteře funkci varhaníka a prefekta pro hudbu. Vyučoval také matematiku a tělocvik. Když si rezervoval tuto svoji cestu do USA, měl 41 let. Jeho rodina o jeho odjezdu nic nevěděla. Chtěl je překvapit až dopisem z USA. Dalším knězem byl litevský kněz Juozapas Montvila, který se narodil 3. ledna 1885 ve vsi Gudine. Třetím knězem byl Angličan Thomas Byles, který měl v New

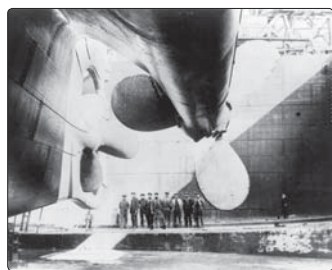
Yorku sezdat svého bratra s jeho snoubenkou.

Kolem těchto kněží se shromáždilo asi sto katolíků, protestantů a židů, napsala později do katolických novin Agnes MacCoy, která katastrofu přežila. Kněží vyzývali cestující k vzrušení opravdové lítosti a k přípravě na setkání s Bohem tváří v tvář. Mnoho lidí setrvalo na kolenou, mnozí plakali a prosili o pomoc. Jedna dvojice se chtěla vyzpovídat. Pater Preuschitz udělil všem generální absoliuci.

Neuplynuly ani tři hodiny a obří loď se rozlomila na dvě části. Lodní záď se vztyčila nad hladinou jako sto metrů vysoký hrozící prst a setrvala v této pozici asi tři minuty. Obě poloviny pyšného obra skončily na mořském dně v hloubce 3800 m a leží tak u Newfoundlandu, vzdáleny od sebe 666 m.

Asi v 3.30 hod. si v jednom člunu všimli signálních raket lodi Carpathie, která plula trosečnickům na pomoc. Člun začal veslovat směrem ke Carpathii.

Když se rozednilo, zpozorovali i lidé v ostatních člunech Carpathii a začali veslovat směrem k ní. Moře bylo stále klidné a počasí jasné, takže vytažení člunů na palubu Carpathie proběhlo bez obtíží. Když byly všechny čluny vytaženy, byli všichni zachráněni rozdělení podle cestovních tříd, aby je mohli důstojníci spočítat, ze-

Na místo nehody dorazil 20. dubna parník společnosti White Star Line. Objel 30 mil a vyzvedl z vody 306 mrtvol. Byly už v takovém stavu, že je nebylo možno identifikovat. Z nich bylo 190 dopraveno do Halifaxu a tam pohřbeno. Mrtvola vedoucího orchestru byla identifikována a pohřbena v rodném Lancashiru. Na jeho náhrobku jsou slova písně „Blíž k tobě, Bože můj“.

v kritickou a rozhodující chvíli představil v takové podobě, která nás doslova zděsí a místo kající důvěry nás zažene do zoufalství. Nic z toho, čím se provinujeme proti dobrotivému Otci, jeho milujícímu Synu a posvěcujícímu Božímu Duchu, není maličkost. Všechno jsou to projevy nehorázné a drzé neúcty, jejichž podstatu si neumíme náležitě představit. Bůh, který umí být tak nekonečně milosrdný vůči nám, byl naprosto nemilosrdný a tvrdě spravedlivý vůči sobě samému. Protil všech svou krev, aby si mohl dovolit ten „luxus“, udělat z našich hříchů nástroj k probuzení naší lásky. Než dechl na apoštoly a dal jim moc odpouštět hříchy, ukázal jim své ruce, nohy a bok. Ty budou na věky dokumentovat cenu, jakou Bůh musel zaplatit své vlastní spravedlnosti, aby mohla říct: Odpouštějí se ti tvé hříchy, ještě dnes budeš se mnou v ráji.

Těchto pět ran, které nás vykupují, nám výmluvně připomíná, že i naše hříchy patří k jejich skutečným původcům a nelitostným pachatelům. A protože se současný svět rozhodně nechce vzdát

pat se na jméno a vše pečlivě zapsat. Carpathia změnila kurz směrem k New Yorku. Během plavby do New Yorku nenastaly na palubě Carpathie žádné problémy, plavba samotná probíhala klidně. Mezi trosečníky však klidu nebylo, ti, kteří se zachránili, truchlili nad ztrátou svých rodin, blízkých, známých. Carpathia připlula do New Yorku 16. dubna 1912 ve 21.35 hod. O tom, že se Titanic potopil, věděl celý svět.

Proč muselo zahynout tolik nevinných?

Bůh nikdy netrestá za msty. Každý jeho zásah je projevem

svých do nebe volajících hříchů, nesnáší pohled na Ukřižovaného a na jeho rány a dělá všechno pro to, aby se s pohledem na ně a jejich bolestnou výčitkou nemusel ani náhodou setkávat. Myšlenka, že tak Bůh miloval svět, ho uráží a činí naprosto nesnášenlivým. Jestliže nás křesťany lidé tohoto světa zatím nechávají na pokoji, je to proto, že jim příliš málo připomínáme Krista. Jinak bychom jim nebyli lhostejní, buďto by nás následovali, nebo pronásledovali. V každém případě by to mělo být pro nás znepokojující, protože to znamená, že dlužíme opravdovou podobu křesťana svému Pánu i jim.

Troufáme si přijímat Ho i dvakrát denně, ale kam se přitom poděla naše víra a láska, jestliže Mu nedovolujeme, aby nás proměnil v sebe a jeho podoba z nás živě vyzářovala? Jeho tak drazé vykoupené milosrdenství není poukázkou na sebeuspokojující laxnost, ale výzvou k nejvyšší náročnosti ztotožnění s Tím, který se za nás za všechny vydal a obětoval do krajnosti.

-lš-

jeho lásky. Pro mnoho pasažérů byly ty dvě hodiny na tonoucím Titaniku dobou velké milosti a pro nás jsou dodnes velkým kázáním. Protože i dnes mnoho „pozemských pasažérů“ žije zaslíbené jako na luxusní lodi světa a nic netušícím trosečnickům vyhrává hudba veselé taneční melodie.

Jen ten, kdo se včas probudí, pozná i v této situaci živou Boží Prozřetelnost. „Mnozí z těch 711 zachráněných, kteří přihlíželi na konci katastrofy ze svých člunů, jak loď mizí pod hladinou, vyprávěli, že nikdy nezapomenou, jak tři kněží, kteří dobrovolně setrvali na vraku, žehnali trosečnickům, těšili a je udělovali rozhřešení.“ Pokračovali v tom, i když se již ocitli v ledové vodě o teplotě -4 °C, ve které mohli zůstat živí maximálně půl hodiny.

Ewig 1-2/98

Překlad -lš-

Ježíšova poselství

P. Ottaviovi Michelinimu (37)

CO UDĚLÁŠ, PANE?

1. ledna 1976

Ničivým působením Satan neúprosně trýzní lidstvo a zvláště církev. Dnes se však v Církvi dějí věci, které není možno vysvětlit pouze působením Satana a všech pekelných sil, které ohrožují, podněcují a trápí duše.

Stačí být trochu objektivní a všimnout si, kolika svatokrádeží se dopouštějí různé národy tiskem, televizí, filmy. Satan nikoho nešetří; vstupuje všude, zpupně si vede v Církvi, a to i na nejvyšších místech.

Papež, můj Náměstek na zemi, se musí pohybovat mezi tisícerými těžkostmi.

Nechci uvádět podrobnosti této mohutné ofenzivy pekla proti mé Církvi, proti Božím dětem. Zcela stačí to, co vidíte na vlastní oči, i když je to jen část toho, co nemůžete vidět.

Co uděláš, Pane, abys nedovolil své Církvi podlehnout?

Opakuji ti, že jestliže kalné vody stále vystupují, není to jen pro jedovaté působení pekla.

ZNEUCTĚNÝ KOSTEL

V Goslaru v Německu se přes noc objevil na stěně chrámu svatého Jiří sprejový nápis „Smrt Ježíši“ o rozměru 5 × 2 metry. Policie hledá pachatele, které viní z poškození veřejného majetku.

WEBOVÉ STRÁNKY Vatikánu napadeny

Počátkem března napadli hackeři „Anonymous Italia“ dvakrát webové stránky listu L'Osservatore Romano. Útoky mají být odpovědí na „nauku a absurdní anachronické předpisy katolické církve“. Vatikán se k těmto incidentům zatím nevyjádřil.

Kath-net

Odpovědnost tíží také duše pastýřů, kněží a řeholníků, kteří nereagovali na nástrahy Nepřítele, jak je jejich povinností, protože nepostavili hráz zlu. Nejednou podporovali plány démona, jindy se stali jejich vykonavateli. Je to velmi bolestná skutečnost, která pomáhá zvyšovat troufalost sil zla a silně oslabuje síly dobra.

Co jsem udělal a co udělám?

Já jsem Život a život je hnutí zaměřené k dobru duší, které miluji a které chci spasit. Vzbudil jsem tolik světců! Poslal jsem svou Matku, která se zjevila na mnoha místech a mnoha osobám.

Již jsem řekl, že mnoho zá sahů mé Matky bylo odmítnuto a popíráno z neospravedlněného strachu a z lidských ohledů. Ze strachu před obtížemi se vyhledává pokoj, ale tak není možno získat pravý mír.

Poslal jsem své Církvi svého papeže.

Vzbudil jsem hnutí pro osvěcení kléru.

Kdyby všechno to, co jsem v Církvi vyvolal, bylo přijato s náležitou a účinnou odpovědí, s přiměřenou mobilizací všech zasvěcených osob, tak jak to Pius XII. naléhavě doporučil celé Církvi, bouřlivé vody by nedosáhly takové výše.

Ptáš se Mne, co udělám pro záchranu mé Církve? Dále prolévám svou krev, i když je svatokrádežně profanována.

Skutečné dary Ducha Svatého

Seslal jsem svého Ducha, který je láska. Je to oheň, který plane a přetváří, osvětluje a zahřívá, očisťuje a oživuje a povznáší mnoho duší, které vy nazýváte charismatické.

Probudil jsem jich v Církvi mnoho. Ale i mezi ně se vloudil

Satan a rozsévá zde ambice, rivalitu a rozdělení. Tyto duše musí zůstat duchovně spojeny a dát přijaté dary do služeb Církve.

Skutečné charismatiky si zvolil Duch Svatý v Církvi a pro církev. Oni sami nejsou Církvi. Církev, kterou jsem založil, je Církev hierarchická.

Charisma je určeno k blahu společenství.

Kdo je obdařen zvláštními dary, je nástrojem Ducha Svatého, a jako takový musí mu být k dispozici pro uskutečnění plánu, který sám nezná, ale který je plně známý Boží Prozřetelností, která tento plán stanovila.

Obdarovaný je správcem pokladu pro dobro všech, nemůže si jej přivlastňovat pro sebe ani na okamžik. Běda, když se nechá odvést od tohoto cíle. Kdo má strážit poklad, bdí, aby zmařil každý úklad nepřítele, který by se ho chtěl zmocnit.

Vy, kteří putujete po této zemi, kolik znamení a zázraků jste obdrželi skrze moji Matku a mé světce! Ale temnoty pýchy zaslepily věřící, kněze a také některé pastýře. Odmítá se světlo, odmítají se významné výzvy vnitřní i vnější, a tak se stále více vzdalujete od Boha.

Co se stane, co se stane, můj Ježíši?

Víš přece, co se stane.

Boží Milosrdenství a Spravedlnost nemohou tolerovat, aby se nadále s hroznou nevděčností zaplňovalo peklo. Nemůže dále trpět, aby stanovený mravní, sociální a mezinárodní řád byl tak nápadně podřízen Nepříтели. Nemůže trpět, aby Odpůrce a jeho legie panovaly nad lidstvem, které jsem vykoupil.

Opakuji ti to, a jestliže si dobře vezmou k srdci biskupové a kněží, že Nepřítel člověka vstoupil do vinice také proto, že ti, kteří měli nad ní bdít, nebděli, nebránili ji prostředky, které mají k dispozici, ať v té věci přísně zpytují své svědomí.

Tváří v tvář nepříтели, který je neúprosný a vždy lstivý, se neodkládají zbraně. Slabost, ne-

rozvážnost a osobní ambice se staly otevřenými branami, kterými vstoupil Nepřítel. Nekázní a uvolněnosti řeholníků a řeholnic a zasvěcených osob, které se sladce poddaly nástrahám Nepřítele skrze novopohanství, padlo mnoho bariér.

Bušení infikovaných teorií některých teologů, kteří dychtí nikoliv po pravdě, ale po své slávě, rozmnožilo chaos v mé Církvi. Lidská mysl není schopná postihnout škodu, jaká z toho vznikla duším. Jsem věčný Soudce, vidím celou závažnost, zvažují šíří a hodnotím odpovědnost a důsledky.

Tito teologové šlapali po Bohu, probodli moje mystické Tělo, zprofanovali moji Krev, přivedli velké množství duší do záhuby. Jako sluhové a spolupracovníci Satana zvedli pyšně hlavu proti mém Náměstkoví a opakují ďáblův výkřik: „Nebudu sloužit!“

Jestliže se tito hadi neobrátní, zahynou ve věčném ohni, v pekle, ve které odmítají věřit.

Jsem Soudce nekonečného Milosrdenství, ale také strašně Spravedlnosti.

Převládají vlažní

Jdi, synu, a zanes tato poselství biskupům a kněžím. Ať rozjímají o své odpovědnosti, která tíží jejich svědomí.

Řekl jsem ti, že jsou také svatí biskupové a výborní kněží, ale bohužel převládají vlažní, indiferentní, zatížení předsudky, nechybí heretici a nevěrci.

Nezdá se ti, že je to absurdní a anachronické? Bohužel je to skutečnost.

Modli se, můj synu. Neúnavně Mi obětuj svá utrpení. Chci tě učinit rozsvícenou lucernou, nástrojem v mých rukou pro spásu tolika spolubratří.

Nehleď na lidské mínění.

Neodvracej svůj pohled ode Mne, který tě miluji. Žehnáám tobě i těm, kteří s tebou spolupracují při šíření těchto poselství.

(Pokračování)

Překlad -lš-

Anna Maria Taigi, žena, matka, mystička (5)

V církevních dějinách se jako mystičky projeví ženy různého stavu. Nebyly to jen řeholnice a osoby zasvěcené Bohu, ale i prosté ženy a matky. Jednou z nich je i Italka Anna Maria Taigi, která patří k těm největším. Žila na přelomu 18. a 19. století a byla prohlášena za blahoslavenou v roce 1920.

Na závěr si všimněme některých předpovědí Anny Marie Taigi, které sahají až do naší současnosti a blízké budoucnosti. Oznamuje nám například:

„Francie upadne do strašné anarchie. Prožije zoufalství občanské války, ve které i staří lidé sáhnou po zbrani. Politické strany, které budou vylévat svůj hněv a prolévat svou krev, nakonec se jako pro poslední prostředek obrátí na Svatý stolec. Papež pošle do Francie ihned legáta a sám jmenuje křesťanského krále, který se ujme ve Francii vlády.“

Další předpověď se shoduje s proroctvími jiných vizionářů:

„Bůh bude trestat svět dvojným způsobem. Na zemi to budou války a revoluce. Druhý trest přijde z nebe. Na celou zemi sestoupí temnota, která potrvá tři dny a tři noci. Nic nebude vidět a země bude zamořena morem, který postihne hlavně nepřátele církve. V této hrozné chvíli ohromný počet zlých lidí a nepřátel církve a Boha bude usmrcen Božím dechem a jejich mrtvolky kolem Říma budou tak četné, jako když zaplavila město voda z Tibery.“

Všichni nepřátelé církve, zjevení i skrytí, zahynou během této hrozné temnoty s výjimkou těch, kterým Bůh dopřeje milost náhlého obrácení.

Vzduch bude přeplněn demony, kteří se budou zjevovat ve všech možných formách.

Jediné světlo v temnotě poskytnou posvěcené svíce. Kdo se ze zvědavosti podívá z okna, nebo opustí dům, na místě zemře. Lidé mají v tu dobu zůstat

doma, modlit se před křížem růženec a prosit Boha o smilování.

Když uslyšíte hrozný hluk, zavřete okna a dveře, aby nemohlo zvenku přijít žádné světlo, nebuďte zvědaví, jinak budete potrestáni. Uslyšíte hlasy známých a drahých, ale neotevírejte, to nejsou oni, ale démoni, kteří by chtěli vstoupit do vašeho domu. Shromážděte se v modlitbě před křížem a odevzdejte se s důvěrou Bohu, a všechna soužení té strašné noci pomínou. Opět zasvítlí slunce a vrátí se Boží království na zemi. Bďte a modlete se, očekávejte s důvěrou chvíli milosti. Blahoslavení, kteří uvěří Božímu slovu a budou trpět pro jeho jméno!“

Po třech dnech temna sestoupí z nebe svatý Petr a svatý Pavel, budou kázat na celém světě a určí nového papeže. Z jejich těl bude vyzařovat velký jas a oni vyberou kardinála, který se stane papežem, a křesťanství se bude šířit po celém světě. Bude to svatý papež, kterého si vybral Bůh, aby kladl odpor bouři. Bude mít dar zázraků a jeho jméno bude chváleno po celé zemi.

Anna Maria měla také vidění očištěnce.

Viděla v očištěnce jednoho kněze, který byl za života obdivován pro svou velkou aktivitu, kázání a horlivost, ale musel podstoupit v očištěnce velmi přísné tresty, protože hledal jen svou popularitu místo Boží slávy. Viděla také jednu svou přítelkyni, která měla nebeská osvětlení, ale musela do očištěnce, protože nedokázala mlčet o svých zvláštních darech. Viděla v očištěnce také řeholníky, z nichž jeden zemřel v pověsti

svatosti a druhý byl velmi ceněným duchovním vůdcem, ale ten první přikládal velkou důležitost svému vlastnímu názoru a druhý byl velmi roztržitý při kněžských úkonech. Viděla hraběte X, který zemřel před dvěma dny; vedl velmi neuspořádaný život v radovánkách, ale dosáhl spásy, protože odpustil jednomu svému nepříteli. Musel však strávit v očištěnce tolik let, kolik jich prožil na světě v radovánkách. Jeden horlivý laik, známý svými ctnostmi, byl odsouzen k těžkým očištěncovým mukám, protože vždy lichotil výše postaveným osobám...

Blahoslavená Anna Maria Taigi

Blahoslavená viděla duši papeže Lva XII., která byla jako rubín, ale nebyla zcela očištěna ohněm. Mystička často vídala bohaté a významné osobnosti církve, kněze a řeholníky, kteří byli svrženi do pekla. Nikdy však neřekla jejich jména. Když ji jeden prelát upozornil, že zavržení už nemají právo na naši lásku, odpověděla: „Mají na to právo kvůli svým příbuzným a přátelům, kteří ještě žijí.“

Viděla také chudé, pokorné a ubohé lidi, kteří šli jako děti přímo do nebe a mezi nimi označila jednoho chudého kapucína, jednoho jezuitského novice a dva kněze misionáře. Když se dověděla, že někdo, hlavně kněz, zemřel a zanechal po sobě mnoho peněz, kroutila hlavou a říkala: „Je tolik těch, kterým je třeba pomáhat. Je velmi obtížné, aby dosáhli spásy ti, kteří vykořisťují lid.“

Během pohřebního obřadu bohatého kardinála Dorie viděla, jak stovky mší, které si poručil v závěti, pranic nepomohly jeho duši, ale posloužily jiným, opuštěným duším a kardinál získal pomoc přímluvy až mnohem později. Když se jednou zpovídala u P. Ferdinanda z řádu trinitářů, řekla mu: „Generálního představeného vašeho řádu a dva fratrezy zabili ve Španělsku dva francouzští vojáci.“ A dodala: „Jejich duše jsem viděla vstupovat do ráje.“ Za dva měsíce přišel ze Španělska dopis se zprávou o smrti těchto řeholníků přesně tak, jak to Anna Maria popsala.

Duše v očištěnce ji často prosily o pomoc a vysvobození. Annu Marii to vždy stálo velké množství bolestí a utrpení. Z lásky k duším v očištěnce se blahoslavená vláčela i s velkými bolestmi na hřbitov a modlila se na hrobech zemřelých zvláště za duše kněží a řeholníků.

Předpověděla i průvody Gay Pride našich dnů v Římě:

„Po těchto znameních, když už konec bude blízko, bude vypuštěn Drak a Matka Boží bude vyzývat k pokání, ale lidé nebudou dbát na nebeská napomenutí. Věčným městem po ulicích skropených krví Knížat apoštolů budou procházet průvody a budou holdovat rozmařilosti. Jejich vůdcem bude Otec lži. Budou se dopouštět svatokrádeží proti chrámu Ducha Svatého a proti náboženství: muži se budou oblékat jako ženy a ženy jako muži. Hlas Kristova náměstka nebude nikdo poslouchat a z jeho postavy si budou tropit posměch. Drak, který se ujme svého království, bude ovládat mysl sobě poddaných, aby šířili mor rozmařilosti, a tam, kde si Nejblahoslavenější stanovil své sídlo, bude se tak množit dílo zkázy a zhouby. Církev bojující se musí modlit k Božímu milosrdenství a vyprošovat pomoc svaté Panny a nabízet skutky pokání a obětí.“

* * *

Překlad -lš-

Rozumem nadaný duch, nebo pouhá příroda? (4)

**K víře ve stvoření světa
neexistuje rozumná alternativa**

Důsledky

Současná epocha se honosí tím, že si cení lidské osoby, důstojnosti člověka a svobod, kterých dosáhl. Vedou se politická a vojenská křížová tažení údajně proto, aby vynutila respektování lidských práv. Přitom se však v demokratických společnostech především na Západě skrze šíření evolucionistického světového názoru šíří život ohrožující odosobnění, které není schopno nahlížet a zdůvodnit nedotknutelnou hodnotu jednotlivého člověka. Hrubý pozitivistický, evolucionisticky zdůvodňovaný materialismus potlačil křesťanský pohled na člověka jakožto osobu, a tím zboural základ pro rozumné zdůvodnění jeho práv i povinností. Osobou rozumíme zcela samostatnou individuální bytost, která není částí jiné bytosti. Být osobou v sobě obsahuje individuální duchovní samostatnost, vlastní odpovědnost a vlastní svobodu jednání a konání. Pro materialistický pozitivismus je jakákoliv duchovně a duševně daná realita pouze chemicko-fyzikální jev. Kdyby tomu tak skutečně bylo, pak by nakonec Himmlerův sadismus nebo Goebbelsův cynismus, stejně jako brutální krutost osvětlimských pacholků bylo možno redukovat do stejné chemicko-fyzikální formule jako mravní hodnotu a svatost některých jejich obětí, např. P. Maximiliana Kolbeho.

Materialistický „redukcionista“ prohlašuje nejen naše zkušenosti svatosti, mravnosti, krásy a náboženské oddanosti za bezcenné biochemické průvodní jevy, on také ničí veškerou racionalitu myšlení, nahrazuje ji elektrochemickými neuronál-

ními jevy. Jestliže však jsou duchovní činnosti jako poznání, rozhodování pouze elektrochemické procedury, pak nemůžeme ani vědět nic platného o mozku a jeho funkcích. O skutečné existenci mozku můžeme něco vědět jen skrze racionální poznání. Morální zřetele, soudy, závěry a přesvědčení, které by byly jediné příčinně zdůvodněné produkty proudění v mozku, zbavovaly by člověka všech mě-

říteky pro pravdu a správný či falešný obsah, protože nemůžeme vědět, zda „elektronový mozek“ je naprogramován správně nebo chybně. Pak i samotná tvrzení „redukcionisty“ nejsou ovšem nic jiného než impulzy neuronové sítě jeho mozku.

„Použitelnost“ člověka

Dnes se sní o tom, jak plánovitě řídit další rozvoj lidstva. Díky bouřlivému rozvoji přírodních věd a jejich technologií existují dnes zcela jiné možnosti manipulace než v době, kdy se rozlišovalo, zda je ten či onen život hodný života. Jak již před lety usoudil Pierre-Paul Grassé, stojí dnes někteří vědci mnohem blíže nacionálnímu socialismu, než tuší. Myšlenka, že každý člověk má nenahraditelnou cenu, byla pro nacionálněsocialistické myšlení nepřijatelná. Tzv. životu hodnému života byl učiněn konec, když se začala aplikovat „smrt z milosti“. Na druhé straně se všemi silami podporoval „dědičně zdravý“ dorost. Opatření sahala

od rodinné politiky až k umělému šlechtění rasově hodnotného dorostu pod režii tzv. „životního kmene“. Podobně jako teoretici „eugeniky“ viděli v jednotlivém člověku především nositele dědictví rasy, která jediná stojí za ochranu, označuje anglický „papež ateismu“ a sociolog Richard Dawkins člověka za stroj na odhazování zbytečného, za balík jediné důležitých genů, jejichž uchování je konečným cílem bytí. Pro australského filosofa a „etika“ Petra Singera je pes nebo opice cennější než bezmocné dítě nebo stářím zesláblý člověk, které je možno principiálně usmrtit nebo použít k výzkumným účelům, pokud tomu nestojí v cestě jiné zájmy.

Dva dánští bioetické prohlásili: „Podle našeho pojetí je zcela přirozené říct, že orgány živého člověka jsou životně důležité zdroje, které je třeba tak jako jiné zdroje spravedlivě rozdělovat. Můžeme se tedy cítit přinuceni usmrcovat staré lidi, aby jejich orgány byly použity pro mladší, kriticky nemocné osoby, které by bez těchto orgánů musely brzy zemřít. Ostatně staří lidé používají životně důležité orgány na úkor mladších potřebných lidí.“

Proti obecně rozšířenému názoru vědecko-ideologické základy nacionálního socialismu po roce 1945 nezánikly, nýbrž – zbaveny antisemitismu a rasistického kolektivismu – dostaly pouze ve smyslu vědecko-technického řízení světa svou novou variantu. Jak se zdá, nachází u poslanců strašidlo použít člověka jako nástroj k účelům lepšího a zdravějšího lidství, stále lepší zvuk.

Přímo prorocky varoval C. S. Lewis již v roce 1943 ve své esejí „Odbourání člověka“: „Bylo dosa-

ženo konečného stadia, když člověk dosáhl pomoci eugeniky, prenatálními zásahy plnou kontrolu sám nad sebou... Když člověk došel sám sebe, znamená to počátek panství těch, kteří určují podmínky nad podmíněným lidským materiálem. Jestliže se tomuto procesu neučiní přítrž, zdomácní mezi demokraty stejně jako mezi fašisty. Metody se mohou zpočátku lišit co do brutality. Ale jak útloucí přírodovědec s cvikem, tak některý úspěšný dramatik či amatérský filosof z našeho středu sledují nakonec stejný cíl jako nacistické Německo. Tradiční západní obraz člověka s jeho hodnotovým systémem musí být »odstaven« a lidstvo musí být vybaveno novou formou podle vůle některých lidí z generace, která se naučila, jak se to dělá. Jako král Lear jsme se pokusili odložit naše lidské přednostní právo a současně si ho podržet. To je nemožné. Buďto jsme rozumné bytosti s duší, Boží obraz a navždy jemu zavázáni, nebo jsme pouhá příroda, ze které je možno uhníst a vysekat nové formy podle libovůle pánů, kteří k tomu nemusí mít žádný jiný motiv než své vlastní subjektivní nápady.“

Uskutečnění takových perspektiv není vůbec otázkou zvládnutí technologického pokroku. Je možno je provést jen tehdy, když člověk, který se má stát objektem experimentů, je odlidštěn a degradován. Naše budoucnost bude záviset na tom, jak si odpovíme na prastaré otázky: Co je to člověk? Co je skutečnost?

Na scesti

Víra ve stvoření není ireálná, nýbrž je povýtce rozumná. I z přírodovědeckého hlediska je to ta nejlepší hypotéza. Jen když jsou věci stvořeny, jsou principiálně pochopitelné, protože je poznal a navrhl Boží rozum. Jak říká svatý Tomáš Akvinský, jen to, co je, je pravé a jen poznání je také poznatelné, a tedy přístupné lidskému rozumu a jeho specifickým nástrojům, jako jsou věda a filosofie. Alternati-

vy ke stvoření jsou scestné, strašně slepé uličky, na jejichž konci je ztráta pravdy a smyslu a nakonec i popření osobní povahy člověka a jeho transcendentního zaměření k „obrazu“ Božimu.

Svatý Augustin ve svých *Vyznáních* oděl podřízenost člověka jako obrazu svému Stvořiteli do těchto slov: „A přeče tě chce člověk, částička tvého stvoření, chválit. To ty působíš, že chválit tě je nám potěšením; neboť tys nás stvořil pro sebe, a nepokojné je naše srdce, dokud nespočine v tobě. Tak tě chci, Pane, hledat tím, že tě vyzývám, a vyzývat tím, že v tebe věřím.“

Víra ve stvoření mizí

Důvody pro ztrátu víry ve stvoření a přesvědčující síla evolučního světového názoru a s ním spojeného přírodovědeckého pozitivismu nejsou logické, nýbrž spíše psychologické povahy. Na jedné straně idea vysvětlit univerzum zcela jednoduchými principy a jeho nesmírné bohatství odvodit z několika málo stavebních kamenů je něco velice svůdného. Myslitelé evropských myšlenkových dějin od řeckých přírodních filosofů a atomové nauky Demokrita byli vždy posedlí touhou vysvětlit výstavbu světa jednoduchými principy. Triumfální vítězné tažení matematické přírodní vědy tomu dodalo nový pohon, naději a zdánlivé oprávnění. Trvajícím nadšením pro matematickou přírodovědu má ovšem ještě jeden silný pragmatický důvod: totiž přání ovládnout přírodu rozumem, a tak ji vykořisťovat na základě zkušenosti, že je to za pomoci přírodovědní metody možné v nikdy nevidané míře. Když chci ovládnout přírodu, musím se soustředit na jednu dimenzi, která umožňuje jistou a zákonitou předpověď budoucích událostí. Tak se moderní přírodověda omezuje na jedinou kvantifikovatelnou dimenzi viditelné skutečnosti. V omezení a odhození všeho, co se nedá změřit a vypočítat, spočívá na jedné straně základ fantastické technické vy-

užitelnosti, a na druhé straně nezadržitelný pokrok poznání moderní přírodovědy. S rostoucím technickým pokrokem se však toto sebeomezení obrací ve svůj opak: věda se stává náhradním náboženstvím, modlou, které se bez váhání obětuje všechno ostatní, i Bůh. Protože Bůh nemůže být objektem matematiky a přírodovědy, nebere se v úvahu stejně jako všechno ostatní bytí kvalitativní, jako je krása přírody, která ve výpovědích přírodovědců nefiguruje a je pro ně lhostejná, jako kdyby neexistovala. Tak se stávají nedostupnými i jiné nenahraditelné skutečnosti, jako je pravda, poznání a logické zákony, stejně jako otázky dobra a zla, svobodné vůle, odpovědnosti, štěstí, lásky, krásy a transcendence.

Papež Pius XII. varoval člověka naší doby naléhavě před materialisticko-technickým vědeckým smýšlením, které nutně ústí do zbožštění vědy: „Technické smýšlení působí člověku, kterého toto smýšlení ovládne, těžké škody na poli náboženské pravdy a jeho vztahu k nadpřirozenu. To jsou ony temnoty, o kterých mluví svatý Jan, které přišlo rozptýlit vtělené Boží Slovo a které nám brání v pochopení božských tajemství... Kromě náboženské slepoty jako důsledku technického smýšlení se pro člověka jím posedlého zatemní skutečnost, že je Božím obrazem. Bůh je nekonečně rozsáhlá síla poznání... Kdo se chce uchránit tohoto duševního zakrnění, musí toužit nejen po hluboké duchovní výchově, ale také po náboženském vzdělání... Pak zmizí zúžení jeho poznání, pak teprve objeví stvoření ve všech jeho rozměrech... Jinak vyvolá technický věk nehoráznou skutečnost, že se člověk stane obrem fyzického světa na úkor svého ducha, který se scvrkne na trpaslíka světa nadpřirozeného a věčného.“ (Vánoční projev 1953)

(Redakčně kráceno)

Kirchliche Umschau 1/2012

Překlad -lš-

s Ježíšovou láskou v jeho úsilí být v souladu s Boží vůlí. Vykoupení je vždy proces, který vede lidskou vůli k plnému společenství s vůlí Boží (srov. *Lectio divina* 18. února 2010).

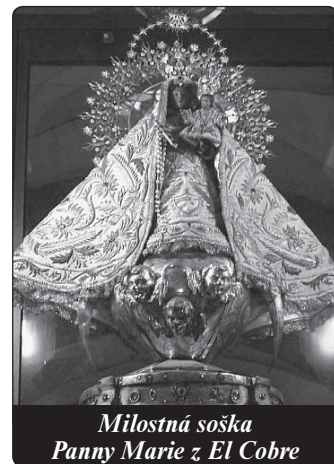
Draží bratři a sestry, dnes chválíme Nejsvětější Pannu za její víru a se svatou Alžbětou říkáme i my: *Jsi blahoslavená, že jsi uvěřila.* (Lk 1,45) Jak říká svatý Augustin, Maria přijala Krista vírou do svého srdce dříve, než ho přijala fyzicky v těle; v ní se splnilo to, čemu uvěřila. (srov. *Sermo* 215,4; PL 38, 1074) Prosme Pána, aby rozmnožil naši víru, aby ji učinil činnou a plodnou v lásce. Prosme ho, abychom jako ona přijímali do svého srdce Boží slovo a mohli je poslušně a vytrvale proměňovat na praktické jednání.

Panna Maria je pro svou nenahraditelnou roli v Kristově tajemství vzorem církve. Jako Matka Boží i církev je povolána přijímat do sebe Boží tajemství, které přichází, aby v ní přebývalo. Milí bratři a sestry, vím, s jakým úsilím, odvahou a odříkáním pracujete denně na tom, aby v konkrétních podmínkách vaší země a v tomto historickém okamžiku církev ukazovala stále více svou pravou tvář jako místo, kde se Bůh sbližuje a setkává s člověkem. Církev jako živé Kristovo tělo má úkol udržovat spásanosnou přítomnost Kris-

ta na zemi, otevírat svět pro něco, co je větší než on sám, pro Boží lásku a světlo. Bratři a sestry, stojí to za tu námahu, věnovat celý život Kristu, růst každý den v přátelství s ním a cítit povolání hlásat všem lidem krásu a dobrotu jeho života. Povzbuzují vás k vaší úloze šířit ve světě Boží slovo a nabízet všem pravý pokrm Kristova Těla. Ve-

likonoce jsou již blízko, rozhodněme se bez bázně a bez zábrán následovat Ježíše na jeho cestě kříže. Přijíme s trpělivostí a vírou některá nepřátelství a protivenství v přesvědčení, že svým zmrtvýchvstáním zničil všechnu moc zla a dal vzejít novému světu, světu Boha, světla, pravdy a radosti. Pán vám bude ustavičně žehnat, aby velkodušnost vašeho úsilí přinášela bohaté ovoce.

*Milostná soška
Panny Marie z El Cobre*

Tajemství vtělení, ve kterém k nám Bůh přichází, ukazuje také nesrovnatelnou důstojnost celého lidského života. Proto Bůh ve svém plánu lásky již od stvoření pověřil rodinu založenou na manželství vznešeným posláním být základní buňkou společnosti a domácí církvi. V této jistotě máte být, milí manželé - zvláště pro své děti - pravým a viditelným znamením lásky Krista k jeho církvi. Kuba potřebuje svědectví vaší věrnosti, vaší jednoty, vaší schopnosti přijímat lidský život, zvláště ten nejvíce ohrožený a bezmocný.

Draží bratři a sestry, před zrakem milosrdné Panny z El Cobre bych vás chtěl vyzvat, abyste své víře dali novou sílu, abyste žili z Krista a pro Krista a zbraněmi míru, odpuštění a pochopení bojovali za otevřenou a obnovenou společnost, za lepší a lidsky důstojnější společnost, ve které se zračí silněji Boží dobrota.

Bollettino Vaticano 27. 3. 2012

Překlad -lš-

Svatý Alois Scrosoppi (6)

Všechno s Ježíšem a pro Ježíše

P. Alois byl jinak zdravý a silný, nicméně trpěl chronickými revmatickými horečkami, vyrážkami a měl ránu na noze, která mu v pozdějším věku způsobila několik pádů na zem. Ale neléčil se a nechtěl, aby se někdo staral o jeho „bratra osla“. Byly to nástroje jeho pokání.

Nedopřával si žádné záliby. Nebavil se hudbou, četbou, ani netrhl hodiny na lovu, jak to dělali mnozí..., a tím méně vyhledával v rozhovorech s přáteli kněžímí. Kdepak! Kostel a práce, práce a modlitba, bez ustání a bez výjimky. Když nebyl na cestách, aby vykonal inspekci nebo zanesl povzbuzení do vzdálených domů, bylo ho možno najít u stolku, kde psal dopisy, vyřizoval administrativu. Jeho chudá kancelář byla také skladištěm, kam přinášel, co mohlo být užitečné, od hřebíku až po provázky.

Nebo konal své dobrosrdečné, ale hutné a zásadní malé konference sestrám, zvláště novicám, a zastupoval tak někdy nemocnou novicmistryni. Zde je třeba říct, že pěčí o sestry přenechával svému milovanému donu Fantonimu, na kterého vůbec nežárlil a byl rád, že ho sestry pokládají za svého „tátu“, a on sám zůstával v jeho stínu. Přirozeně často se nacházel před Nejsvětější svátostí nebo konal na kolenou křížovou cestu. Jen o jednom jeho rozptýlení je třeba se zmínit, a to byly malé slavnosti a vystoupení, které se konaly zvláště o karnevalu. Zval na ně dobrodince i svého starého otce, který z nich míval velkou radost. Ale on sám se při nich zdržel jen na chvíli a pak odešel do ústraní.

P. Alois chtěl být ve všem jako Ježíš. Všechno ostatní nechával stranou, to pro něj nebylo důležité. Platila o něm slova svatě-

ho Pavla: „Znám jen jedno, Ježíše Krista, a to ukřižovaného.“

Scrosoppiánská spiritualita se vyznačovala jednak úplným sebeobětováním, ale při tom všem měla zvláštní charakteristiku, kterou vyjadřuje jedno slovo: potichu. Žádné hlučné projevy, s jasnou vůlí milovat a vyhledávat skrytost, procházet nepozorovaně, být přehlížený a stát stranou.

Ani život zbožnosti se neměl vyznačovat nápadnými projevy vnitřní horlivosti. Miloval zbožnost solidní, nikoliv nápadnou. V tom mu pomáhala friulská povaha, která se vyhýbá pózám a vnějším projevům jako moru.

Když sestry Prozřetelnosti slavnostně nastupovaly do domu v Cormons počátkem roku 1866, don Alois na slavnosti nebyl. Byl tu předtím, aby všechno velmi pečlivě připravil. Na inauguraci, kde by přitahoval pozornost a pocty všech, nechtěl zůstat. V předvečer se vrátil do Udine.

Miloval zůstat ve stínu – a to právě ve stínu bratra Karla, dokud ten neodešel do nebe v roce 1854. Ani pak až do své smrti nechtěl, aby ho nazývali zakladatelem.

V tradicích sester jeho kongregace mnoho po něm nezůstalo. Ale jedna tradice je zde velmi pevná: že miloval skrytost a vedl k lásce k ní. Jinak učil, že je třeba vykonat dílo a odejít, ale na prvním místě je třeba „mlčet“. A můžeme dodat: zůstat tichý.

Láska ke skrytosti, která byla příznačná pro jeho život, zazářila pak z pokynů, které vydal pro svůj vlastní pohřeb. Připravil si ho ještě za svého života v kapli v Orzanu, která byla postavena jako nazaretský domek. Povězme, že se chtěl zabezpečit a nesvěřil svůj pohřeb ani přátelům, ani sestřím: kdo ví, co za hluk by natropili kolem něho, ubohého člověka. A těm, kteří ho upozorňovali, že jeho opatření není vhodné, že jeho dcery, a ti kte-

ří ho obdivovali, nebudou moci ve velkém počtu přijít k jeho hrobu, že vhodnější by bylo Udine, kde konal svůj apoštolát, odpovídal: „Ale já chci být pochován v Orzanu, v klidu a mlčení venkova, právě proto, aby všichni zapomněli na ubohého hříšníka. Čím jsem byl, když ne na překážku? Proto je dobré, abych alespoň po smrti přestal zaclánět...“

Sv. Alois Scrosoppi

Je třeba říct, že jediným oponentem jeho oslavy před lidmi byl on sám. Chtěl se ztratit, aby byl oslavován Bůh.

Zázraky Prozřetelnosti

Nebyly však v životě P. Aloise žádné nadpřirozené projevy jeho vnitřní a žárlivě strážené svatosti? Tento člověk, který položil ruku na pluh a již nikdy se neohlédl, tento člověk, který se všeho zřekl pro Pána, měl od Boha nějaký dar, nějaké charisma, jakým se vyznačují svaté duše? Zde můžeme jediné souhlasit.

Tak zvané „zázraky Prozřetelnosti“ v apoštolátu P. Aloise kvetly již od prvních dob.

Co měl dělat, když chyběl chleba či příkrm nebo některý věřitel naléhal na zaplacení, a nebylo peněz? Nic jiného než jít do kostela a modlit se. Modlit se k svatému Kajetánovi, světcí zázračné víry v Prozřetelnost; prosit svatého Josefa, jehož byl P. Alois horlivým ctitelem a kterého pokládal za bezpečného řešitele všech obtíží; modlit se k Panně Marii, kterou nazýval „Maminka“. Modlit se, to je velké tajemství zázraků!

Celý řetěz svědectví nám tedy vypráví, jak vždy posílal sirotky do kaple, aby se v těchto chvílích nouze modlili; a jak je pak posílal, aby po přijetí milosti opět děkovali.

Šel se modlit sám, pokud jen mohl. A když se zdálo, že ho Pán vystavuje zkoušce a milost otálela, přistoupil k oltáři a klepal na vrátka svatostánku.

Jednou šla sestra Jana pro obilí, aby je dala mlynáři. Ale na na sýpce nebylo nic. Běžela k P. Aloisovi a oznamovala mu, že nemají obilí. Otec řekl: „Jen běž a naplň tam pytle!“ – „Ale tam nic není!“ – „Běž, a uvidíš, že je tam najdeš!“

Sestra poslechla a šla. Otevřela dveře a k velkému překvapení zjistila, že je zde dostatek obilí. Naplnila pytle a ještě zbylo.

Další případ nám popisuje očitý svědek: Anděla Martinis, která žila v ústavě v letech 1844–1865.

„Jednoho dne v poledne zazněl zvonec svolávající do refektáře na oběd, ale stoly nebyly připraveny, protože zcela došly potraviny. Svolal nás a povzbuzoval k trpělivosti a důvěře v Boží Prozřetelnost takovými slovy, že všichni byli dojatí.“

Za nedlouho přijel vůz plný nejrůznějších potravin. Ihned bylo připraveno jídlo, bylo ho dost a bylo dobré. Když jsme vesele poobědvaly, děkovaly jsme svatému Kajetánovi a šly na dvůr k rekreaci.“

Ekonomka šla se svými starostmi o obilí i o peníze za otcem Aloisem.

„Běž, vezmi všechno obilí, kolik potřebuješ, a Prozřetelnost se o nás postará.“

Sestra poslechla, pomodlila se a schovala pod malou hromádku, která ještě zbyla, obrázek svatého Kajetána. Do ní ještě zbývaly dva měsíce, ale ona našla na sýpce každý den tolik, kolik potřebovala, a nikdy nepochybělo. Po žních, když přišla nová zásoba, tento fenomén skončil.

(Pokračování)

Jestliže se v čísle Světla, které vychází v neděli o svátku Božího milosrdenství, objevují znepokojující současná varování křesťanům a světu, není to náhoda. Boží milosrdenství není jen záležitostí zpovědnice, ale má více aspektů a projevuje se v mnoha podobách. Když zalistujeme v Písmu svatém, slovo „milosrdenství“ najdeme poprvé v 19. kapitole První knihy Mojžíšovy. Mluví se tu o milosrdenství, které prokázal Hospodin Lotovi, když ho Boží poslové vyvedli z města určeného k záhoubě. Tohoto milosrdenství mohli využít i jeho nastávající zeťové. Ale těm jeho slova připadala, jako by žertoval, a těžce na to doplatili. Boží milosrdenství se tehdy mohlo projevit ve velkém měřítku. Jak víme, Hospodinovu zásahu proti hříšným městům předcházelo také vyjednávání Abrahama, které však bylo nakonec neúspěšné, protože se nenašlo ani ono minimum deseti spravedlivých. Když slunce ráno vycházelo, začal Hospodin chrlit na Sodomu a Gomoru síru a oheň, protože křik z tohoto města byl před Hospodinem tak velký, že poslal na to místo zkázu. Jak velký je křik, který stoupá ze současného světa?

O milosrdenství je v Písmu řeč v souvislosti s tetradou hřích – trest – lítost – odpuštění. Tyto složky jsou jako spojitý nádob: úměrně tomu, jak roste jedna z nich, roste i všechny ostatní. Výmluvnými příklady jsou prostoupeny celé starozákonní dějiny. Nepomýšleli bychom na milosrdenství, kdybychom si nebyli vědomi svého provinění, a provinění si začínáme často uvědomovat, až když se začneme obávat ohrožení, které na nás přivolaly naše hříchy. Zatímco hříšnost pohanů vymýtil Hospodin bez výstrahy, jakmile dostoupila neúnosné meze, u vyvoleného národa, který sešel na scesti, předcházela vždy varování, která mu tlumočili Bohem vyslaní poslové zvaní proroci. Ti neměli nikdy na růžích ustláno. O vlastní hříš-

Na slovíčko

nosti a nutnosti radikální nápravy člověk nerad slyší.

Mezi poselstvími starozákonních proroků má zvláštní charakter kniha proroka Jonáše. Neuvádí žádné proroctví a vlastně ani nevypráví skutečnou událost, ale jedna epizoda příběhu zní obzvláště aktuálně: jako by nám chtěla předložit vzorovou situaci, jak by se k prorockým poselstvím mělo přistupovat. Tam, kde se nebezpečnou měrou rozmohl hřích, takže vážně ohrožuje budoucnost společnosti, není pokání a náprava soukromou věcí. Jelikož to v Ninive pochopili a účinné pokání se stalo opravdu celospolečenskou záležitostí, došlo zde k zásadní změně smýšlení a života, a hrozící záhoba tak mohla být odvrácena.

„Jonášem“ pro naši současnost byla Fatima. Stala se její hlavní výzva „Pokání, pokání, pokání!“ opravdu veřejnou záležitostí? Usoudili jsme: Papež postřelený r. 1981 na náměstí (jedním atentátníkem, nikoliv vojáky, jediný zasažený, nikoli spolu s mnoha biskupy, kněžími a laiky) se uzdravil, r. 1982 provedl zasvěcení světa (sám a bez výslovného jmenování Ruska),

r. 1989 padla železná opona. A tak se došlo v červnu 2000 k závěru, že fatimské poselství se tím naplnilo a je uzavřeno. A co pokání? Opravdu vážně si je vzaly k srdci vlastně jen dvě fatimské blahoslavené děti. Místní pokání v církvi zavládlo všeobecné uvolnění kázně na všech úsecích včetně liturgie a objevila se veřejná pohoršení nebyvalých rozměrů. Ve světě se místo obrácení naopak stalo zcela veřejnou a celospolečenskou záležitostí potlačování náboženství, šíření pornografie a sexuálních zvráceností, miliony dětí umírají potraty a hladem. Jsou to všechno fenomény, o kterých hovoří s neobyčejnou jasností a shodou starší i nová proroctví jako o neklamných znacích nastupující velké očisty. Její blízkost vycitují a naznačují kupodivu i sekulární média, ačkoliv se o zjevení nezajímají.

Dva roky po varovné katastrofě Titaniku vypukla strašná první světová válka.

Tři roky nato Bůh ústy své Matky marně varoval před ještě strašnější druhou světovou válkou. Sto let po Titaniku ztroskotala podobná luxusní loď, Costa Concordia. Není v tom třeba

spatřovat možnou poslední výstrahu? Lidský pokrok a technika dosáhly tak vysoké úrovně a lidské svědomí tak hlubokého úpadku, že ke zničení současné civilizace není třeba žádných nadpřirozených zásahů.

Jak se to srovnává s Božím milosrdenstvím? Velmi dobře. Je to snad projev Boží necitelnosti, že plně respektuje lidskou svobodu? Je to jeho vina, že si „žijeme jen podle svých nápadů“? Co měl Bůh udělat, a neudělal, abychom nejen věděli, jak máme žít, ale abychom měli všechny přirozené i nadpřirozené prostředky k uskutečnění jeho svaté vůle? Zásahem Božího milosrdenství jsou také události velkého očišťování, které zbaví člověka možnosti a chuti pokračovat ve své pýše a rouhání.

Při tomto velkém očišťování nejde pouze o svět, ale také a především o očistu církve. Všechny předpovědi se shodují v tom, že církev čeká velké pronásledování nejen v arabských zemích, ale dokonce i v samotném Římě. To vyžaduje, abychom byli vždy připraveni, protože velká zkouška přijde zcela náhle a nečekaně. To není hrozba, to je velká milost, to je příslib nového začátku a skutečného budoucího rozkvětu Božího království na tomto světě, vítězství Neposkvrněného Srdce Panny Marie. To je výzva, abychom přestali spoléhat na sebe a s důvěrou se odevzdali našemu Pánu. Ten, který v nás započal dobré dílo, ten je také dokonán. Co lepšího a vznešenějšího nás může potkat, než když si budeme moci vyprat své roucho doběla v Beránkové Krvi? Ti, kteří přijdou z velkého soužení, už nikdy nebudou mít hlad ani žízeň, Beránek je bude pást a vodit k pramenům živé vody. Bůh sám jim setře každou slzu z očí. Otče, není-li možné, aby nás tento kalich minul, staň se tvá vůle!

Kdo si z toho chce tropit žert jako Lotovi zeti, ať si je trojí. Může se také potkat s jejich osudem.

RAKOUSKO

Vídeňský kardinál Christof Schönborn schválil výslovně, aby do vídeňské farní rady byl zvolen také mladý katolík, který žije v homosexuálním registrovaném partnerství. Ačkoliv to vyvolalo u věřících velké pohoršení, trvá na svém rozhodnutí, které odůvodňuje dojemem, jakým na něho tento křesťan zapůsobil, když si ho pozval na oběd. Tento dojem je pro kardinála významnější než Boží přikázání, směrnic Svätého stolce a veřejné pohoršení.

RUSKO

Guvernér St. Petersburgu Georgij Poltavčenko zakázal zákonem jakoukoliv propagandu homosexuality. Za veřejné akce tohoto druhu před nezletilými činí pokuta až milion rublů. Ruský pravoslavný patriarchát to uvítal a požaduje rozšíření tohoto opatření na celé Rusko.

Kath-net

Pondělí 16. 4. 2012: 6:05 Octava dies (667. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **6:35** Čteme z křesťanských periodik **6:40** Potkal jsem Boha v temnotě **7:10** Putování modrou planetou: Kanada BC **7:50** Přejeme si... **8:05** P.S. Mons. František V. Lobkowicz – mše sv. mladých na biskupství **8:25** Noekreace aneb Vandrování (135. díl) **8:35** Bulharsko: Život ve skrytosti **9:15** Nemusíme, chceme! **10:05** Nedělní čtení: 2. neděle velikonoční **10:35** Léta letí k andělům (54. díl): Pavel Smetáček **10:55** Divadélko Bubáček (23. díl): Pohádka o výletě na hrad **11:10** Noeland (40. díl) **11:40** Sedmihlásky (59. díl) **11:45** Hermie soutěží **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Janáčkův máj 2008 – Ludgeřovice [P] **13:15** Octava dies (667. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **13:50** Jozef a jeho bratia **14:40** Bratr Prem Bhai **14:50** Krásy Čech a Moravy (7. díl): Vranov nad Dyjí **15:20** Noční univerzita: Ježíš – Pán a Mistr – P. Pavel Semela [P] **16:20** Terra Santa News: 11. 4. 2012 **16:40** Exit 316 MISE: Bláznivá střela **17:00** NOEparáda (160. díl) [L] **18:05** Po hladině: Mýty a legendy [P] **18:25** Sedmihlásky (59. díl) **18:30** V chalupce a za chalupkou: Stratený prsteň [P] **18:40** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (33. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **19:00** Hudební magazín Mezi pražci **19:40** Přejeme si... **20:00** Klapka s... (40. díl) [P] **21:00** Na koberečku (125. díl) [P] **21:15** Historie českých hospiců aneb První hospic v Čechách **21:35** Čteme z křesťanských periodik **21:45** P. ThLic. Roman Czudek – Eucharistie jako život, život jako eucharistie (2. část) **22:45** Noekreace aneb Vandrování (135. díl) **22:55** Octava dies (667. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **23:30** Otazníky: Tajemství víry **1:00** Poslech Radia Proglas [L].

Úterý 17. 4. 2012: 6:05 Hornolidečko – Francova Lhota **6:20** Koncert Podzimního festivalu duchovní hudby Olomouc **7:25** Salesiánský magazín **7:40** Cesta k andělům (52. díl): Jaroslav Šebek **8:35** Až na konec světa **9:35** Atlas Charity: Co je hospic **9:40** Octava dies (667. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **10:15** Pilátova amnestia **10:40** P. ThLic. Roman Czudek – Eucharistie jako život, život jako eucharistie (2. část) **11:40** Sedmihlásky (59. díl) **11:45** V chalupce a za chalupkou: Stratený prsteň **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Platinové písničky (74. díl): Dechovka **12:35** Čteme z křesťanských periodik **12:40** Podobenství (11. díl): Farizeus a celník **13:10** Dana & Přátelé (3. díl) **13:45** Putování modrou planetou: Kanada BC **14:20** Noemova pošta 2012: duben **15:55** Divadélko Bubáček (23. díl): Pohádka o výletě na hrad **16:10** Přejeme si... **16:25** Poézia v obraze – Ľubomír Rapoš **16:40** Tajomstvá kláštorného života **17:05** Léta letí k andělům (54. díl): Pavel Smetáček **17:25** Cesta návratu **17:40** Noekreace aneb Vandrování (135. díl) **17:55** Noeland (40. díl) **18:25** Sedmihlásky (59. díl) **18:30** V chalupce a za chalupkou: Dedkova strecha [P] **18:40** Hermie a vánoční dort **19:20** Srdce pro Bangladěš **19:40** Zpravodajské Noeviny: 17. 4. 2012 [P] **20:00** Bol som mimo [L] **21:05** Terra Santa News: 11. 4. 2012 **21:25** Salesiáni na Haiti **22:00** Hlubinami vesmíru s dr. Michaelem Prouzou 2. díl **22:40** Zpravodajské Noeviny: 17. 4. 2012 **23:00** P.S. Mons. František V. Lobkowicz – mše sv. mladých na biskupství **23:20** Přejeme si... **23:35** Čteme z křesťanských periodik **23:45** U NÁS aneb od cimbalu o lidové kultuře (55. díl) **0:05** Poslech Radia Proglas [L].

Středa 18. 4. 2012: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 17. 4. 2012 **6:20** Noční univerzita: Ježíš – Pán a Mistr – P. Pavel Semela **7:20** Noekreace aneb Vandrování (135. díl) **7:30** Pro vita mundi (136. díl): Eva Hudečková **8:20** Hudební magazín Mezi pražci **9:00** Restituční polemika **10:05** Historie českých hospiců aneb První hospic v Čechách **10:30** Generální audience Benedikta XVI. [L] **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Klapka s... (39. díl) **13:05** Náš dům v kosmu – ekologie a bio-

etika (33. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **13:25** Čteme z křesťanských periodik **13:35** Cvrlikání (7. díl): Slávek Janoušek **14:45** Na koberečku (125. díl) **14:55** Divadélko Bubáček (23. díl): Pohádka o výletě na hrad **15:10** Potkal jsem Boha v temnotě **15:40** Zpravodajské Noeviny: 17. 4. 2012 **16:00** NOEparáda (160. díl) **17:00** Exit 316 MISE: Jsem cvok, ale neléčím se [P] **17:25** Octava dies (667. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **18:00** Studentská mše svatá z ostravsko-opavského biskupství [L] **18:55** Sedmihlásky (59. díl) **19:00** V chalupce a za chalupkou: Jarné ochorenie [P] **19:10** Poselství svatých: František z Assisi **19:20** Terra Santa News: 18. 4. 2012 [P] **19:40** Přejeme si... [P] **20:00** Léta letí k andělům (45. díl): František Václav Lobkowicz **20:25** Mgr. Jan Špilar – Církevní právo – rozvod [P] **21:35** Noekreace aneb Vandrování (135. díl) **21:50** Zánik bitevní lodi Roma (1. díl) **22:20** Krásy Čech a Moravy (7. díl): Vranov nad Dyjí **22:50** Franz Liszt: Virtuóz hudby **23:35** Generální audience papeže Benedikta XVI. **0:10** Koncert Podzimního festivalu duchovní hudby Olomouc **1:10** Poslech Radia Proglas [L].

Čtvrtek 19. 4. 2012: 6:05 Srdce pro Bangladěš **6:25** Čteme z křesťanských periodik **6:30** Léta letí k andělům (45. díl): František Václav Lobkowicz **6:50** Bratr Prem Bhai **7:00** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (33. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **7:20** Poézia v obraze – Ľubomír Rapoš **7:30** Platinové písničky (74. díl): Dechovka **8:00** Bol som mimo: Peter Vician **9:05** Bulharsko: Život ve skrytosti **9:50** Noemova pošta 2012: duben **11:25** Přejeme si... **11:40** Sedmihlásky (59. díl) **11:45** V chalupce a za chalupkou: Jarné ochorenie **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Koncert Podzimního festivalu duchovní hudby Olomouc **13:10** Nemusíme, chceme! **14:00** Pro vita mundi (136. díl): Eva Hudečková **14:45** Zpravodajské Noeviny: 17. 4. 2012 **15:00** Až na konec světa **16:10** Terra Santa News: 18. 4. 2012 **16:30** Podobenství (12. díl): Fikovník [P] **17:00** Dana & Přátelé (5. díl) **17:35** Noekreace aneb Vandrování (135. díl) **17:50** Hermie a vánoční dort **18:25** Sedmihlásky (59. díl) **18:30** V chalupce a za chalupkou: Hvězdičková hvězdička [P] **18:40** Cesta k andělům (52. díl): Jaroslav Šebek **19:30** Charita sv. Anežky Otrokovice (1. díl): Azylový dům Samaritán **19:40** Zpravodajské Noeviny: 19. 4. 2012 [P] **20:00** Cvrlikání (8. díl): Skupina Devítka [P] **21:15** Kus dřeva ze stromu: Javor [P] **21:30** Zpravodajské Noeviny: 19. 4. 2012 **21:45** Post Scriptum s P. Jaroslavem Kapušem [P] **22:10** Přejeme si... **22:25** Putování modrou planetou: Kanada BC **23:05** Octava dies (667. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu **23:35** Pilátova amnestia **0:05** Exit 316 MISE: Jsem cvok, ale neléčím se **0:25** NOEparáda (160. díl) **1:25** Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 20. 4. 2012: 6:05 Zpravodajské Noeviny: 19. 4. 2012 **6:20** Putování modrou planetou: Kanada BC **7:00** Hlubinami vesmíru s dr. Michaelem Prouzou 2. díl **7:45** Krásy Čech a Moravy (7. díl): Vranov nad Dyjí **8:15** Hudební magazín Mezi pražci **8:50** Mgr. Jan Špilar – Církevní právo – rozvod **10:05** Na koberečku (125. díl) **10:15** Noekreace aneb Vandrování (135. díl) **10:25** Klapka s... (39. díl) **11:25** Cesta návratu **11:40** Sedmihlásky (59. díl) **11:45** V chalupce a za chalupkou: Hvězdičková hvězdička **12:00** Polední modlitba [L] **12:05** Přejeme si... **12:20** Cesta k andělům (52. díl): Jaroslav Šebek **13:10** Na koberečku (125. díl) **13:25** Terra Santa News: 18. 4. 2012 **13:45** Misie naživo: Kola pro Afriku **14:45** Léta letí k andělům (45. díl): František Václav Lobkowicz **15:05** Historie českých hospiců aneb První hospic v Čechách **15:25** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (33. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **15:50** Zpravodajské Noeviny: 19. 4. 2012 **16:10** Tajomstvá kláštor-

ného života **16:35** Outdoor Films (2. díl): Richard Konkolski **18:10** Srdce pro Bangladěš **18:30** V chalupce a za chalupkou: Ako dedka vodili hrby [P] **18:40** Sedmihlásky (59. díl) **18:45** Exit 316 MISE: Jsem cvok, ale neléčím se **19:05** Kus dřeva ze stromu: Javor **19:25** Ekoauto (28. díl) **19:40** Hornolidečko – Lidečko [P] **20:00** Kulatý stůl: Česko-polské vztahy [L] **21:35** Přejeme si... **21:55** Nedělní čtení: 3. neděle velikonoční [P] **22:25** Hudební magazín Mezi pražci **23:00** Podobenství (12. díl): Fikovník **23:30** Dana & Přátelé (5. díl) **0:05** Večer chval **1:15** Poslech Radia Proglas [L].

Sobota 21. 4. 2012: 6:05 Léta letí k andělům (45. díl): František Václav Lobkowicz **6:30** Podobenství (12. díl): Fikovník **7:00** Dana & Přátelé (5. díl) **7:30** Pustevny **7:55** Sedmihlásky (59. díl) **8:00** Divadélko Bubáček (23. díl): Pohádka o výletě na hrad **8:15** Noeland (40. díl) **8:45** Hermie a vánoční dort **9:20** Noekreace aneb Vandrování (135. díl) **9:35** NOEparáda (160. díl) **10:35** Exit 316 MISE: Jsem cvok, ale neléčím se **10:55** Až na konec světa **12:00** Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [P] **12:10** Zpravodajské Noeviny: 19. 4. 2012 **12:25** Nedělní čtení: 3. neděle velikonoční **12:55** Přejeme si... **13:10** Poézia v obraze – Ľubomír Rapoš **13:20** Terra Santa News: 18. 4. 2012 **13:45** U NÁS aneb od cimbalu o lidové kultuře (55. díl) **15:00** Bol som mimo **16:05** Platinové písničky (74. díl): Dechovka **16:35** Berú nás **17:05** Salesiánský magazín **17:20** Potkal jsem Boha v temnotě **17:55** Krásy Čech a Moravy (8. díl): Praha – Královská cesta [P] **18:25** Sedmihlásky (59. díl) **18:30** V chalupce a za chalupkou: Ako dedka vodili hrby **18:40** Bulharsko: Život ve skrytosti **19:25** Nedělní čtení: 3. neděle velikonoční **20:00** Cesta k andělům (22. díl): Otar Oliva **20:50** Danajský dar: divadelní spolek Hrozen **21:20** Putování modrou planetou: Mexiko **22:00** Nemusíme, chceme! **22:45** Bratr Prem Bhai **23:00** Charita sv. Anežky Otrokovice (1. díl): Azylový dům Samaritán **23:05** Noční univerzita: Ježíš – Pán a Mistr – P. Pavel Semela **0:05** Janáčkův máj 2008 – Ludgeřovice **1:15** Poslech Radia Proglas [L].

Neděle 22. 4. 2012: 6:15 Nedělní čtení: 3. neděle velikonoční **6:45** Potkal jsem Boha v temnotě **7:15** Zpravodajské Noeviny: 19. 4. 2012 **7:30** Cvrlikání (7. díl): Slávek Janoušek **8:40** Tajomstvá kláštorného života **9:05** Historie českých hospiců aneb První hospic v Čechách **9:25** Poézia v obraze – Ľubomír Rapoš **9:35** Srdce pro Bangladěš **10:00** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (33. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha **10:30** Mše svatá z kostela sv. Václava v Ostravě s farností Choryně. [L] **11:35** Na koberečku (125. díl) **11:50** Čteme z křesťanských periodik [P] **12:00** Polední modlitba Sv. otce Benedikta XVI. [L] **12:20** Zpravodajský souhrn týdne [P] **13:10** Platinové písničky (75. díl): Dechovka [P] **13:45** Prorok léčitel: Solanus Casey **14:45** Danajský dar: divadelní spolek Hrozen **15:15** Mgr. Jan Špilar – Církevní právo – rozvod **16:30** Po hladině: Mýty a legendy **16:55** Sedmihlásky (60. díl) [P] **17:00** Noeland (40. díl) **17:30** Divadélko Bubáček (24. díl): Jak urbanovská princezna neprohlopula, když přišla pozdě [P] **17:45** Hermie a přátelé: Dát, nebo brát? [P] **18:10** Exit 316 MISE: Jsem cvok, ale neléčím se **18:30** Noekreace aneb Vandrování (136. díl) [P] **18:40** Písničky Michaely Novozámské **19:10** Junáci z prachu **19:35** Čteme z křesťanských periodik **19:40** Přejeme si... [P] **20:00** Náš dům v kosmu – ekologie a bioetika (34. díl): autor a průvodce Marek Orko Vácha [P] **20:25** Octava dies (668. díl): Týdenní zpravodajství z Vatikánu [P] **20:55** Záznam koncertu z kostela Panny Marie v Přívoze (SHF 2010) [P] **22:20** Bol som mimo **23:20** Poselství svatých: František z Assisi **23:30** Nedělní čtení: 3. neděle velikonoční **0:05** Zpravodajský souhrn týdne **0:55** Poslech Radia Proglas [L].

Poselství Královny míru

Drahé děti! I dnes s radostí vám chci dát své mateřské požehnání a vyzvat vás k modlitbě. Modlitba ať se vám stane potřebou, abyste každý den víc rostli ve svatosti. Pracujte víc na svém obrácení, neboť jste daleko, děti moje. Děkuji vám, že jste přijali mou výzvu.

Medžugorje 25. března 2012

Poselství svěřené Mirjaně

Drahé děti! Přicházím mezi vás, protože chci být vaší Matkou, vaší Přímluvkyní. Přeji si být pojátkem mezi vámi a nebeským Otcem, vaší Prostřednicí. Přeji si vzít vás za ruce a kráčet s vámi v boji proti nečistému duchu. Děti moje, zcela se mi zasuňte. Vezmu váš život do svých mateřských rukou a budu vás učit míru a lásku a pak vás odevzdám svému Synu. Od vás očekávám, abyste se modlili a postili, neboť jen tak budete vědět, jak skrze mé mateřské srdce můžete správným způsobem vydávat svědectví pro mého Syna. Modlete se za své pastýře, aby sjednocení s mým Synem mohli stále radostně zvěstovat slovo Boží. Děkuji vám.

Výroční poselství Mirjaně

18. března 2012 u Modrého kříže, za přítomnosti několika tisíc poutníků

POUTNÍ SLAVNOST SVATÉHO VOJTĚCHA V POČAPLECH U TEREZINA – neděle 22. 4. 2012

Program: 10.00 hod. – pontifikální mše svatá ke cti sv. Vojtěcha (podle misálu z r. 1962) ve farním chrámu sv. Vojtěcha v Počaplech u Terezi-
na. Celebrantem bude Jeho Excelence Msgre Jan Baxant, biskup lito-
měřický. Po mši svatě uctění ostatků sv. Vojtěcha • **13.30 hod.** – ne-
špory, svátostné požehnání. • Při mši svatě zpívá chrámový sbor z Li-
toměřic pod vedením dirigenta J. Hálbiga, na varhany hraje J. Pulda.
Po splnění obvyklých podmínek je možné účasti na poutní mši svaté
získat plnomocné odpustky. Podmínky získání odpustků: řádná sva-
tá zpověď v rozmezí 8 dní před poutí až 8 dní poté (resp. během pou-
ti), svatě přijímání, modlitba na úmysl Sv. otce, modlitba Apoštolské-
ho vyznání víry a Otče náš v kostele nebo kapli.

Pořádá a srdečně zve Římskokatolický farní úřad Počaply u Terezi-
na. **Kontakt:** P. Radim Jan Valík, O. S. B., farář v Počaplech, mobil:
731 402 560.

Srdečně Vás zveme na **celodenní přednáškový seminář TEOLOGIE TĚ-
LA – TAJEMSTVÍ MANŽELSKÉHO ŽIVOTA**, který povede **P. ThDr. Jan Ba-
lík**, ředitel Sekce pro mládež při ČBK. Uskuteční se **v neděli 22. dub-
na 2012 v 9:30 hod. ve Velkém sále Kurie arcibiskupství na Biskupském
nám. 2 v Olomouci**. Předpokládáný konec v 17:00 hod. Jeho neoby-
čejně hodnotné přednášky vycházejí přímo z **Teologie těla** bl. pape-
že Jana Pavla II. a dokumentů katolické církve. Přihlašujte se e-mai-
lem na vecerova@arcibol.cz nebo telefonicky na tel. 587 405 250.

**Centrum naděje a pomoci Brno vypisuje výběrové řízení na pozice ve zdra-
votnických profesích: VŠEOBECNÁ ZDRAVOTNÍ SESTRA • PORODNÍ ASI-
STENTKA • PRAKTICKÝ LÉKAŘ • LÉKAŘ OBORU INTERNÍ LÉKAŘSTVÍ •
GYNEKOLOG • DERMATOLOG.** V současné době by se jednalo o krát-
kodobé zástupy s výhledem na pracovní úvazek. Podmínkou je kromě
potřebného vzdělání úcta k prorodinným hodnotám, úcta k živo-
tu od počtů, komunikativnost, znalost práce s počítačem i ochota
dále se vzdělávat. Více o práci organizace je na www.cenap.cz. V pří-
padě zájmu zašlete motivační dopis s životopisem na e-mail cenap@cenap.cz.

Liturgická čtení

Neděle 15. 4. – 2. neděle velikonoční

1. čt.: Sk 4,32–35
Ž 118(117),2–4.16ab+17–18.22–24
Odp.: 1 (*Oslavujte Hospodina, neboť je dobrý, jeho milosrdenství trvá navěky. Nebo: Aleluja.*)
2. čt.: 1 Jan 5,1–6
Ev.: Jan 20,19–31
Slovo na den: **Pokoj vám!**

Pondělí 16. 4. – ferie

1. čt.: Sk 4,23–31
Ž 2,1–3.4–6.7–9
Odp.: srov. 12c (*Blaze všem, kdo se uchylují k Hospodinu. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Jan 3,1–8
Slovo na den: *Co se narodilo z Ducha, je duch.*

Úterý 17. 4. – ferie

1. čt.: Sk 4,32–37
Ž 93(92),1ab.1c–2.5
Odp.: 1a (*Hospodin kraluje, oděl se velebností. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Jan 3,7b–15
Slovo na den: **O věcech nebeských.**

Středa 18. 4. – ferie

1. čt.: Sk 5,17–26
Ž 34(33),2–3.4–5.6–7.8–9
Odp.: 7a (*Ubožák zavolal, a Hospodin slyšel. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Jan 3,16–21
Slovo na den: **Světlo.**

Čtvrtek 19. 4. – ferie

1. čt.: Sk 5,27–33
Ž 34(33),2+9.17–18.19–20
Odp.: 7a (*Ubožák zavolal, a Hospodin slyšel. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Jan 3,31–36
Slovo na den: **Kdo pochází ze země, je pozemský.**

Pátek 20. 4. – ferie

1. čt.: Sk 5,34–42
Ž 27(26),1.4.13–14
Odp.: 4ab (*Jedno od Hospodina žádám, abych směl přebývat v Hospodinově domě. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Jan 6,1–15
Slovo na den: **Aby nepřišlo nic nazmar!**

Sobota 21. 4. – nez. pam. sv. Anselma

1. čt.: Sk 6,1–7
Ž 33(32),1–2.4–5.18–19
Odp.: 22a (*Ať spočine na nás, Hospodine, tvé milosrdenství. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Jan 6,16–21
Slovo na den: **To jsem já, nebojte se!**

BREVIÁŘ PRO LAIKY

14. – 21. DUBNA 2012

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedeno do první modlitby dne:	NE 15. 4.		PO 16. 4.		ÚT 17. 4.		ST 18. 4.		ČT 19. 4.		PÁ 20. 4.		SO 21. 4.	
Antifona	471	527	518	582	518	582	518	582	518	582	518	582	518	582
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	471	527	518	582	518	582	518	582	518	582	518	582	518	582
Antifony	472	528	935	1046	950	1062	965	1079	981	1097	998	1115	1014	1132
Žalmy	813	914	936	1046	950	1063	965	1079	981	1097	998	1115	1014	1132
Krátké čtení a zpěv	514	577	520	584	523	588	526	591	529	595	532	599	536	602
Antifona k Zach. kantiku	515	578	520	584	523	588	526	592	530	595	533	599	536	603
Prosby	515	578	520	585	523	588	526	592	530	595	533	599	536	603
Závěrečná modlitba	515	578	521	585	524	589	527	592	530	596	533	600	1348	1493
Modlitba během dne:														
Hymnus	482	541	519	583	519	583	519	583	519	583	519	583	519	583
Antifony	474	530	519	584	519	584	519	584	519	584	519	584	519	584
Žalmy	474	530	940	1052	955	1068	971	1085	987	1103	1004	1121	1019	1138
Krátké čtení	476	532	521	585	524	589	527	593	530	596	534	600	537	604
Závěrečná modlitba	515	578	521	585	524	589	527	592	530	596	533	600	537	603
Nešpory:														
	SO 14. 4.													
Hymnus	477	533	477	533	517	581	517	581	517	581	517	581	517	581
Antifony	478	534	478	534	945	1057	960	1073	976	1091	992	1109	1009	1126
Žalmy	478	534	478	534	945	1057	960	1073	976	1091	992	1109	1009	1126
Kr. čtení a zpěv	513	576	516	579	522	586	525	590	528	593	531	597	535	601
Ant. ke kant. P. M.	513	576	516	579	522	587	525	590	528	594	532	598	535	601
Prosby	513	576	516	579	522	587	525	590	528	594	532	598	535	602
Záv. modlitba	515	578	515	578	521	585	524	589	527	592	530	596	533	600
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1254	1391	1257	1395	1260	1398

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu v době od 8 do 12 hodin.

NOVINKA MCM s. r. o.

VYTRVALI VE ZKOUŠKÁCH

ThLic. Jan Larisch, Th.D.

Krátké životopisy dvou katolických kněží, představených Arcibiskupského kněžského semináře v Olomouci, P. Kamila Jaroše (1913–1945) a P. Jaroslava Šumšala (1905–1942). Oba si s Boží pomocí v extrémní situaci fyzické likvidace nacistickým režimem zachovali ve svém srdci de facto jediný možný a správný postoj, který vždy a za všech okolností činí člověka člověkem. Byla jim od Pána Boha dána milost zůstat lidmi, a tak se vlastně stát světci. Jejich martyrium ukazuje, kudy vede cesta života a jak velká a nekonečná je Boží láska.

Matice cyrilometodějská s. r. o.

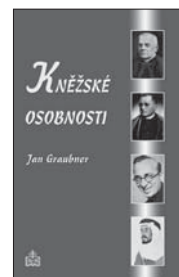
Brož., 120x190 mm, 64 stran + 16 stran obrazových příloh, 94 Kč

ře – znemožnění pastorační, ponižování, otročnou prací, věznění, týrání, újmy na zdraví, ztráty života. O tom všem velmi strážlivě vypovídají rozsáhlé tabulky na konci knihy. Ty obsahují seznamy (podle současného stavu evidence Arcibiskupství olomouckého) diecézních kněží vězněných a jinak perzekvovaných ve 20. století.

Matice cyrilometodějská s. r. o.

Brož., 120x190 mm, 224 stran, 247 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

ROZMLUVY S BOHEM • ROZJÍMÁNÍ NA KAŽDÝ DEN CÍRKEVNÍHO ROKU • SVAZEK 2b: VELIKONOČNÍ OBDOBÍ

Francisco Fernández-Carvajal • Ze španělštiny přeložil Petr Koutný

Texty španělského autora, působícího v prelatuře Opus Dei, jsou určeny pro každého, kdo touží každý den vstoupit do modlitby a nechat se vést úryvky z Písma svatého a duchem dané liturgické doby.

Paulinky • Váz., 112x170 mm, 408 stran, 240 Kč

Z DŘÍVE VYDANÝCH TITULŮ

KNĚŽSKÉ OSOBNOSTI • MEDAILONY KNĚŽÍ ARCIDIECÉZE OLOMOUCKÉ VE 20. STOLETÍ

Jan Graubner

Mezi kněžími Arcidiecéze olomoucké najdeme řadu skutečně zajímavých osobností: světce a kandidáty svatořečení, mučedníky a svědky víry, skutečné pastýře, ale i národní obrozence a politiky, vědce světového formátu i objevitele, spisovatele a umělce. Tato kniha nám přibližuje osudy 48 z nich. Doby totalitních režimů 20. století přinesly kněžím utrpení v neuvěřitelné podobě a mí-

Lze objednat také další dosud vyšlé svazky:

Svazek 1: Advent – Doba vánoční – Zjevení Páně – 432 stran, 250 Kč

Svazek 2a: Postní doba – Velikonoční triduum – 392 stran, 235 Kč

Svazek 6: Slavnosti a svátky (leden–červen) – 472 stran, 255 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,

Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
982707-0262/2011

P. P.

TZ D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.